

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

6. ČÍSLO / XVI. ROČNÍK

9 Kč (12 Sk)

10. ÚNORA 2008

Z obsahu:

Modlitba za jednotu křesťanů

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
23. ledna 2008
- strana 2 -

Panna Maria si mnou posloužila

Letos si připomínáme
150. výročí zjevení Panny
Marie v Lurdech
- strana 4 -

Zázrak neporušenosti

- strana 6 -

Co jsou to zázraky?

- strana 7 -

Dopis Svatého otce ke Dni nemocných

- strana 8 -

Ke Dni nemocných

P. Filip M. Ant. Stajner
- strana 9 -

Zkušenosti nejstaršího exorcisty

S P. Gabrielem Amorthem
rozmlouvá Paul Badde
- strana 10 -

Ohlédnutí za kardinálem Sticklerem

- strana 11 -

Modlitba za jednotu křesťanů

Drazí bratři a sestry, slavíme Týden modliteb za jednotu křesťanů, který skončí v pátek 25. ledna na svátek Obrácení apoštola Pavla. Křesťané různých církví a církevních společenství se v těchto dnech spojují ve sborové prosbě a prosí Pána Ježíše, aby obnovil plnou jednotu mezi všemi svými učedníky. Je to řetěz modliteb konaných v jednom duchu a jedním srdcem jako odpověď na vroucí prosbu Vykupitele, který se obrátil na Otce těmito slovy: „Prosím nejen za ně, ale také za ty, kdo pro jejich slovo uvěří ve mne: ať jsou všichni jedno. Jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, ať i oni jsou v nás, aby svět uvěřil, že ty jsi mě poslal“ (Jan 17,20–21). Když křesťané prosí za milost jednoty, připojují se k samotné Kristově modlitbě a zavazují se, že budou aktivně pracovat na tom, aby celé lidstvo ho přijalo a uznalo jako jediného Pastýře a Pána a mohlo tak zakusit radost z jeho lásky.

Stoleté výročí Týdne modliteb

Letos Týden modliteb za jednotu křesťanů nabývá zvláštní hodnoty a významu, protože připomíná sto let od svého vzniku. Když začínal, jednalo se skutečně o plodnou intuici. Bylo to v roce 1908: jeden americký anglikán, který pak vstoupil do společenství katolické církve, zakladatel Společnosti bratří a sester Atonement Pater Paul Wattson, společně s jiným episkopálním otcem Spencerem Jonesem předložil prorockou ideu oktávy modliteb za jednotu křesťanů. Myšlenku přijali s radostí arcibiskup v New Yorku a apoštolský nuncius. Výzva modlit se za jednotu byla pak rozšířena v roce 1916 na celou katolickou církev díky nařízení mého ctihodného předchůdce papeže Benedikta XV. v breve Ad perpetuam memori-

am. Iniciativa vzbudila nemalý zájem, všude se šířila a s postupem času upřesňovala svou strukturu a vyvinula se ve svém rozvoji díky přínosu Abbé Couturiera (1936). Když pak zavál prorocký vítr II. vatikánského koncilu, upozornil ještě více na naléhavost jednoty. Po koncilním sněmování pokračovala trpělivá cesta hledání plné jednoty mezi všemi křesťany, cesta ekumenická, která rok co rok nacházela právě v Týdnu modliteb za jednotu

křesťanů jeden z nejkvalifikovanějších a nejprospěšnějších momentů. Po stu letech od první výzvy k společné modlitbě za jednotu se nyní z toho stala pevná tradice Týdne modliteb a zachovávala ducha a data, která na počátku zvolil Pater Wattson. Zvolil je totiž pro jejich symbolický charakter. Kalendář v té době slavil 18. ledna svátek Katedry svatého Petra, která je pevným základem a bezpečnou zárukou jednoty celého Božího lidu, za-

Editorial

V čase, kdy vychází toto číslo Světla, scházejí se v jednom průsečíku dvě zvláštní příležitosti k zamyšlení: první neděle postní a 150. výročí lurdských zjevení. Protože u Pána se nikdy nejedná o pouhou náhodu, jistě existuje nějaká výmluvná souvislost.

V líčení souboje, který Syn Boží svádí se svým Odpůrcem, nám evangelium představuje Svůdce jako zcela konkrétní bytost, osobu, která cílevědomě mluví a jedná. Toto líčení má daleko k představě, že zde má Syn člověka co do činění s nějakou alegorií nebo symbolem zla. Pán podstoupil skutečně konkrétní střet s konkrétním ďáblem. Ten, který je nám podobný ve všem kromě hříchu, nám tak ukazuje sám na sobě, že i naším nevyhnutelným lidským údělem je snášet pokušení, která pro nás stále chystá lstivým a záłudným způsobem náš Nepřítel. Protože je sám zakoušel, ví Ježíš z vlastní zkušenosti, co znamenají a jak potřebujeme jeho pomoc, abychom vždy obstáli. Sám se pak se Zlým střetával během svého veřejného života velmi často. Potírat a vyhánět ďábla patří k podstatným složkám jeho vlastního působení i k úkolům, které uložil svým učedníkům.

Pokud se někomu zdá, že doby, kdy se to hemžilo posedlými, jsou dávno ty tam, velice se mylí. Skutečnost je opačná.

Zatímco lidé za Ježíšových časů se snažili z moci ďábla vymanit, v dnešní době se setkáváme se zcela opačnými tendencemi. Lidé jsou k Nepříteli Boha, člověka a všeho dobrého tak vstřícní, že se mu podařilo obnovit v nejrůznějších podobách svou nadvládu, vybudovat svůj kult a stát se dokonce žádaným a vyhledávaným. Vytvořil si svou kulturu a nové formy rafinované posedlosti, jimiž ovládá své oběti. To je jediné logické vysvětlení pro neuvěřitelné chování všech tyranů, násilníků, teroristů, stoupenců nevázanosti a protipřirozených zvráceností, jako jsou potraty, předporodní selekce, nepřirozené svazky či vraždění nemocných a starců. Satan si dnes podmaňuje své spojence tak, že je raní zaslepeností rozumu, tvrdostí srdce a nejrůznějšími druhy závislosti. Cílovým zaměřením všeho jeho působení a vlivu je smrt. Své skutečné postavení ve světě si křesťan nemůže představit, pokud si není vědom, že žije v oblasti

Pokračování na str. 13

tímco 25. ledna stejně jako dnes liturgie slaví svátek Obrácení svatého Pavla. Když vzdáváme Pánu díky za těchto sto let modliteb a společného úsilí mezi tolika Kristovými učedníky, vzpomínáme s vděčností na původce této prozřetelnosti duchovní iniciativy Patera Wattsona a společně s ním na všechny ty, kteří ji podporovali a obohatili svými přínosy a učinili z ní společné dědictví všech křesťanů.

Výzva koncilního Dekretu

Připomněl jsem také před několika lety, že tématu jednoty křesťanů věnoval II. vatikánský koncil velkou pozornost zvláště dekretem o ekumenismu (Unitatis redintegratio), ve kterém mimo jiné silně zdůraznil roli a důležitost modlitby za jednotu. Modlitba, konstatuje Koncil, stojí v samém srdci ekumenické cesty. „Toto obrácení srdce spolu se soukromými i veřejnými modlitbami za jednotu křesťanů je třeba považovat za duši celého ekumenického hnutí a právem je lze nazývat duchovním ekumenismem“ (UR 8). Právě díky duchovnímu ekumenismu – svatosti života, obrácení srdce, soukromým i veřejným modlitbám – zaznamenalo společné hledání jednoty v těchto desetiletích velký rozvoj, který se projevil v mnohoznačných iniciativách: ve vzájemném poznávání a bratrských stycích mezi údy různých církví a církevních společenství, v rozhovorech stále více přátelských a ve spolupráci na různých polích, v teologickém dialogu při hledání různých konkrétních forem společenství a spolupráce. To všechno oživilo a dále oživuje tuto cestu k plné jednotě mezi všemi křesťany a především modlitbu. „Bez přestání se modlete“ (1 Sol 5,17) je téma Týdne v tomto roce; a současně je to výzva, která nikdy nepřestane zaznívat v našich společenstvích, aby modlitba byla světlem, silou, orientací pro

Pokračování na str. 12

Velký souboj

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Jdi mi z cesty, Satane!

Nemůžeš dnes najít Ježíše? Musíš se zeptat evangelisty, kam odešel. Doviš se, že se dal **vést Duchem** do nitra pouště, aby zde pobyl o samotě čtyřicet dní a čtyřicet nocí. Popros stejného Vůdce, aby tě odvedl do jeho blízkosti a dopřál ti té milosti pozorovat Pána v této výjimečné situaci. Vzdej pokornou poctu Duchu Svatému. Nabízí ti příležitost, abys oživil svoji víru v **trvalou přítomnost a působení tohoto skrytého Boha**. Svěř se výhradně jeho vedení. Ten, který řídí všechny Ježíšovy kroky, slova i činy, povede i tebe tam, kde máš být, pokud budeš k jeho hlasu tak vnímavý, jak se mu podřizuje sám Boží Syn.

Ježíš tu setrvává nejen o samotě, ale i o **hladu a žízni**. Ptáš se, proč to dělá? Připravuje se na rozhodující fázi svého pozemského života. Chystá se na ni nejen jako Bůh, ale i jako člověk. Proto se pokořuje a přijímá vůli Otce. Ukazuje ti, jak je potřebné dosáhnout toho, aby duch ovládal to, co je tělesné, aby ses neřídil hlasem těla, ale hlasem Ducha. Necítíš se zahanben, když si uvědomíš, jak se bojíš ticha samoty, jak se často ohlížíš po svém pohodlí, jak se podřizuješ tomu, co by sis měl podrobit? Síla, kterou potřebuješ, abys mohl zvěstovat Boží království, se upevňuje právě v samotě a uvědomělé sebekázní. Od nikoho si nenech namluvit, že dnes už to neplatí. Abys o tom ani v nejmenším nepochyboval, budeš svědkem Ježíšova pokušení.

Ježíšovy dlouhodobé exercicie vyvolaly pozornost Zlého. Dokáže velmi dobře vyčítit, kdykoliv se chystá něco, co by mohlo ohrozit jeho dílo. Troufá si proto pokoušet i Božího Syna. Ježíš připustil toto ďáblovo vystoupení právě proto, abys přestal pochybovat o **skutečné existenci Satana**. Nediv se, že se odvažuje proniknout i tam, kde bys chtěl prodlévat sám jen se svým Bohem. Právě to patří k jeho způsobům. Je lstivý a proradný.

Rafinovaně využívá aktuální situace. Aby zmařil ovoce postu a odříkání, snaží se probouzet žádostivost. Nepřišel i za tebou nejednou s podobnou taktikou? Vadí mu cesta kázně, kterou jsi nastoupil, proto přichází s takovými představami, které mají vyvolat neklid a napětí, aby ti tvou trpělivost a **vytrvalost učínil nesnesitelnou** a zvrátil tak tvůj dobrý zá-

měr. Vzpomeň si však, jak rychle se obrátilo jeho nabízené uspokojení ve tvé znechucení a rozčarování, kdykoliv jsi mu uvěřil, a navíc ti ještě ubíralo sil k novému vzepětí.

Nauč se z Ježíšova příkladu, jak si máš v takové situaci počínat: tvůj pohled nesmi ustrnout na Satanově nabídce, ale musí se povznést k darům, které ti nabízí Bůh. Teprve ve světle Ježíšova slova dokonale pobledne oslnivý třpyt zakázaného ovoce. Neztrácej proto odvalu a především zachovej klid i v situaci pokušení. Tvůj nejlepší Přítel je ti mnohem blíže než podlézavý vetřelec. Sám bys zůstal jen tehdy, kdybys na Ježíše zapomněl.

Ale jak vidíš, Satan se tak snadno nevzdává. Má ještě další osvědčené způsoby, jak znehodnotit hlásání radostné zvěsti. Navádí Pána, aby využil božskou moc nikoliv k službě bližním, ale k vyvolání senzací, aby tak získal věhlas a popularitu. Uvědom si, jak nebezpečně může chutnat **moc a sláva** a jak je člověk na tomto poli zranitelný. Pros Ježíše, který se vši rozhodností odrazil i tento ďáblův pokus, aby tě naučil rozpoznávat zrádné pokušení k samolibosti, marnivosti a pyšné již v samém zárodku.

Třetí ďáblova nabídka připojuje k požitkům a slávě ještě **bohatství**, které je zrádné právě tím, že otevírá bránu k jednomu i druhému. Satan se představuje jako správce všech království a pozemské slávy. Ale je k tomu připojena zvláštní podmínka: *padneš-li přede mnou a budeš se mi klanět*. Za cenu této rouhavé modloslužby nabízí všechno. Pán ho neodsuzuje jako lháře, který nabízí více, než může dát, ale právě pro jeho rouhavý požadavek, aby mu byla vzdávána božská pocta. S takovým protivníkem nelze diskutovat ani smlouvat. Osvoj si Ježíšův rázný příkaz a použijev ho se vši rozhodností dříve, než cokoliv zaujme v tvém srdci místo, které patří Bohu. *Odejdi, Satane!*

Poděkuj Pánu, zes mohl být svědkem, jak napravuje Adamovo selhání. Jeho dnešní vítězství je nástupem ke konečné porážce Zlého. Pokořil Satana, abys ho i ty mohl úspěšně přemáhat. Každým takovým vítězstvím se připojuješ k božskému Vítězi a upevňuješ jeho převahu. Andělé, kteří mu přišli sloužit, jsou k dispozici i tobě. Zvykni si uvědomovat si jejich **trvalou společnost** a buď s nimi stále ve styku. Ďábel nejraději vyhledává ty, kteří se cítí osamoceni. Ježíš ti je posílá, aby ti *vrátil radost ze své ochrany a posílil tvou velkodušnost*. *Otevři své rty a zvěstuj jeho chválu.*⁽¹⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. resp. žalm 51

Liturgická čtení

1. čtení – Gn 2,7-9; 3,1-7

Hospodin Bůh uhnětl člověka z prachu hlíny a vdechl do jeho nozder dech života, a tak se stal člověk živou bytostí. Potom Hospodin Bůh vysázel zahradu v Edenu na východě a usadil tam člověka, kterého uhnětl. Hospodin Bůh dal z půdy vyrůst rozmanitým stromům, líbezným na pohled, (jejichž ovoce) je chutné k jídlu, i stromu života uprostřed zahrady a stromu poznání dobra a zla. Had byl nejlstivější ze všech polních zvířat, která Hospodin Bůh udělal. Privil ženě: „Řekl (skutečně) Bůh: Nejezte ze žádného stromu v zahradě?“ Žena odpověděla hadovi: „Smíme jíst z ovoce každého stromu v zahradě, jen z ovoce stromu, který je uprostřed zahrady – prvil Bůh – nesmíte jíst a ani se ho nedotýkejte, abyste nezemřeli.“ Had nato ženě: „Ne, nezemřete. Naopak, Bůh ví, že kdybyste z něho jedli, otevřou se vaše oči a budete jako Bůh poznávat dobro i zlo.“ Žena viděla, že (ovoce) stromu je chutné k jídlu, vábné na pohled, lákavé pro poznání moudrosti, a proto si z něho utrhl a jedla, a dala též svému muži; byl s ní a jedl. Tu se jim oběma otevřely oči a zpozorovali, že jsou nazí. Sešili tedy fíkové listy a udělali si zástěry.

2. čtení – Řím 5,12-19

Bratři! Jako skrze jednoho člověka přišel na tento svět hřích a skrze hřích smrt, a tak smrt přešla na všechny lidi, protože všichni zhřešili... Hřích ovšem byl na světě už před Zákonem – jenomže kde není žádný zákon, tam se hřích nepřičítá. Přesto smrt uplatňovala svou moc od Adama do Mojžíše i nad lidmi, kteří se neprohřešili nějakým podobným přestoupením jako Adam. Tento Adam je protějškem toho, který měl přijít. Ale s Božím darem není tomu tak, jak to bylo s proviněním. Kvůli provinění jednoho ovšem celé množství propadlo smrti. Ale ještě tím hojněji se celému množství lidí dostalo Boží přízně a milostivého daru prostřednictvím jednoho člověka, Ježíše Krista. A není tomu s darem tak, jako s hříšným skutkem onoho jednoho člověka. Neboť rozsudek nad proviněním toho jednoho přinesl odsouzení, kdežto Boží dar vede z mnoha provinění k ospravedlnění. Jestliže kvůli provinění jednoho člověka začala skrze toho jednoho člověka vládnout smrt, tím spíše v síle nového života budou kralovat skrze jednoho, totiž Ježíše Krista, ti, kdo v hojnosti dostávají milost a dar ospravedlnění.

Nuže tedy: jako provinění jednoho člověka přineslo odsouzení celému lidstvu, tak zase

Pokračování na str. 12

Panna Maria si mnou posloužila

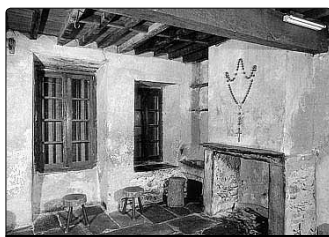
22. září 1909 byl otevřen hrob Bernadetty Soubirousové – 30 let po její smrti. Na jejím těle nebylo nejmenší stopy rozkladu. Tak, jak byla tehdy nalezena, odpočívá nyní ve skleněné rakvi v klášterním kostele v Nevers, oblečena do černého hábitu, hlavu mírně nakloněnou, ruce sepjaté.

Bernadettu prohlásil za svatou Pius XI. 8. prosince 1933. Vyrostla ve velké chudobě a v Massabielské jeskyni mohla opakovaně spatřit Matku Boží. Odpůrci a skeptikové vznášeli námitky:

Rodný dům sv. Bernadetty

zdeděný sklon k hysterii, chorobná a podrážděná fantazie, silně vyvinuté sebepřečehování – ale všechno to, co vyzývá lidský rozum k zdravé opatrnosti, vůbec neodpovídá Bernadettině osobnosti. Dokonce mezi prostými,

La Cachot v Rue des Petits Fossé

jednoduchými věřícími a těžce pracujícími lidmi v její vlasti bylo málo lidí, kteří by byli tak přirození, tak nekomplikovaní, tak prostomyslní jako 14letá dcera zchudlého a zkrachovalého mlynáře Františka Soubirouse.

V onom významném roce 1858, v roce zjevení, bydlela Bernadetta s rodiči a sourozenci v těsném a vlhkém prostoru malé státní věznice v Lurdech nazývané La Cachot – Díra. Tento ubohý příbytek v Rue des Petits Fossé zajistil rodině

Soubirousových jeden příbuzný. Byl pro šestičlennou rodinu příliš těsný. Dříve provozoval otec Soubirous mlýn na říčce Lapaca a pak po dvou dalších marných pokusech mlýn Lacadé. Soubirous však nedokázal podnikat a plánovat. Konkurence byla příliš velká a mlynářství bylo všechno, jen ne výnosné zaměstnání.

Bernadetta byla již tehdy nemocné dítě. Měla silné astma. Rodiče proto viděli velice rádi, že dřívější chuť selka Marie Laguès vzala dívku k sobě do Bartrès, 3 km severně od Lurd. Zde pásala Bernadetta ovce a využívala světlo a slunce, kterého se musela v Cachotu vzdát. Bohužel ozdravný pobyt na venkově byl krátký. Bernadetta se musela připravovat na první svaté přijímání a musela v Lurdech pravidelně chodit do školy.

Nastal 11. únor roku 1858. Obyvatelé v Lurdech slavili masopust, ale v Cachotu neměli nejmenšího důvodu k veselí. Bylo velice chladno a otec Soubirous ležel nemocen. Chtěli zatopit v kamnech, ale neměli dřeva. Marie, Bernadettina sestra, a jejich přítelkyně Jana Abadie se vydaly na cestu, aby nasbíraly nějaké dříví. Bernadetta mohla jít s nimi také, i když nebyla právě zdravá. Musela si kromě šátku vzít tzv. kapulet. Tento druh oděvu byl zvláštností pyrenejských dívek a žen. Hlava byla v kapuci a plášť splýval na ramena a chránil před deštěm a větrem. Tři děti vyšly z města a vydaly se kolem mlýnu na břeh řeky Gave, tam kde ústí mlýnská strouha do řeky. Jen několik kroků od strouhy se zvedá jeskyně Massabielle, stará skála s velkou jeskyní. Zde se nacházely naplavené kusy dřeva a někdy i kosti, které bylo možno prodat hadrářce. Bernadettiny průvodkyně přebrodily chladnou strouhu, ale Bernadetta měla strach a nejdříve váhala. Když

si však chtěla svléknout punčochy, ucítila prudký náraz větru a spatřila nahoře ve skalním výklenku nad jeskyní „krásnou Dámu“, která své jméno oznámila teprve o několik týdnů později. Bernadetta se v několika viděních mohla dívat na „Neposkvrněnou Početí“.

Bernadetta si zachovala i po těchto milostných dnech vždy svou přátelskou, přirozenou a prostou povahu. Zbožní i méně zbožní lidé ji obléhali a hledali v její přítomnosti nové senzace. Měla rozdávát autogra-

Rodiče sv. Bernadetty

my, svaté obrázky nebo žehnat růžence, ale všechno odmítala: „Dotýkejte se jich sami a budou stejně dobré.“ Když zpozorovala, že někdo chtěl políbit její růženec, kárala jej: „Lidé se úplně zbláznili!“

V červnu 1860 byla Bernadetta přijata do hospice v Lurdech, aby se zde učila a pomáhala sestrám v kuchyni a na zahradě. Byla tak chráněna před přílivem zvědavců, nikoliv však před nesčetnými otázkami bis-

František Soubirous

Sv. Bernadetta

kupské komise, která ji čtyři roky pozorovala a zkoušela, než mohla slavnostně prohlásit: „V Božím svatém jménu! Věříme, že Neposkvrněná Matka Boží se skutečně zjevila dívce Bernadettě Soubirous. Zjevení nese všechny známky pravosti a věřící jsou oprávněni bezpečně v to věřit.“

3. července 1866 šla Bernadetta v doprovodu jedné sestry z hospice naposled k jeskyni. S pláčem políbila skálu a zašeptala: „Ó Matko, Matko, nikdy na tebe nemohu zapomenout!“ Pak se rychle obrátila a šla pryč a ani jednou se neohlédla.

Příští den navždy opustila své rodné město a jeskyni Massabielle a prosila o přijetí do kláštera svatého Gildarda v Nevers.

Nebylo to samozřejmě, že dívka, která směla vidět svatou Pannu, šla do kláštera? Nebylo to zcela přirozené, že prosila o přijetí u těch sester, které od malička dobře znala? Tak jednoduché si to však nesmíme představovat. Víme, že život v chudobě, panenství a poslušnosti si chtěla i vizionářka z Lurd po dlouhý čas vymodlit, vybojovat a připravit se na něho. Proti jejímu vstupu do noviciátu u svatého Gildarda se objevovaly stále četnější námitky. Mělo být toto churavé, tak křehké děvče opravdu povoláno k asketickému řeholnímu životu? Buď se toto děvče, tak nevzdělané a jistě sotva schopné dalšího vzdělání, vůbec do kláštera ho-

Poselství Královny míru

Drahé děti!

S dobrou postní se přibližujete času milosti. Vaše srdce je jako zoraná země a je připraveno přijmout plod, který poroste v dobro. Vy, děti moje, jste svobodné volit dobro, nebo zlo.

Proto vás zvou: Modlete se a postěte se. Zasad'te radost, a plod radosti ve vašich srdcích poroste k vašemu dobru, a druzí ho uvidí a přijmou skrze váš život. Zřekněte se hříchu a zvolte život věčný. Já jsem s vámi a přimlouvám se za vás před mým Synem. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medžugorje, 25. 1. 2008

dit? Nemusi se právě u ní pečlivě zkoumat, zda si nevolí klášterní dráhu z pouhé pýchy? A jak budou spolusestry reagovat na tu „novou“, která bude chtít být „něco lepšího“ a nebude schopná se zařadit do společenství? Otázka za otázkou.

Tak žila Bernadetta ve starostech a očekávání. Co má dělat? Dá jí Bůh znamení? Najde svou správnou cestu a pozná své povolání?

V roce 1863 přišlo světlo do této temnoty. Bernadetta pomáhala zdravotním sestrám v hospici a musela se starat o několik velmi těžkých případů. Zde poprvé zažila své vlastní nadání a poznala své ošetrovatelské schopnosti. Udělala obšastňující zkušenost, že může být skutečně užitečná. I to, co provedla jako šička a co upletla, byla práce nejlepšího druhu. Zabývala se

Abbé Peyramal, lurdský farář

tím ještě jako dítě – s výbornými výsledky. V tom všem viděla Bernadetta právem znamení svého povolání. První rozhovor s biskupem Forcadem z Nevers potvrdil ryzost jejího přání a posílil její rozhodnutí. Po dalších třech letech 29. července 1866 slavila Bernadetta spolu se 42 dalšími postulankami oblačku a přijala jméno Marie Bernarda.

Sotva uplynulo několik týdnů, musela se sestra Marie Bernarda odebrat na ošetrovnu a její zdravotní stav se zhoršoval den

ze dne. Měla hrozné bolesti a byla stále slabší. Z těchto dnů se nám zachoval krátký rozhovor, který dokládá příkladnou trpělivost těžce nemocné sestry. Představená navštívila Marii Bernardu a řekla jí: „Tak co děláme, malý lenochu?“ – „Moje milá matko, otročím svému zaměstnání.“ – „A jaké je to zaměstnání?“ – „Být nemocný,“ odpověděla Bernarda vlídně. Biskup Forcade ji sám přišel navštívit a dal jí povolení, že jako nemocná mohla předčasně složit řeholní sliby. Marie Bernarda odpověděla jen: „Amen.“

Na jaře 1867 mohla Bernadetta znovu začít noviciát, ale už nikdy nebyla zcela zdravá. Zůstala po celý život trpící, její utrpení však nebylo jen tělesného druhu. Spolusestry v Saint Gildard bohužel neměly správné pochopení pro prostou a velice citlivou Bernadettu. Docházelo k nespravedlnostem, k nezasloužené tvrdosti, a dokonce i k ponižování i ze strany novicmistryně. Protože novicky a Bernadetta měly rozdílné temperamenty, byly zcela jinak vychovány a jejich duchovní zájmy měly k sobě velmi daleko, docházelo stále k novým konfliktům. Jednou se Bernadetty zeptaly, zda ji nepobuřuje chování novicmistryně. „Ó ne,“ zvolala Bernadetta, „matka novicmistryně má pravdu, já jsem stále ještě velmi pyšná. Ale budu na sobě pracovat a polepším se.“ Zkoušky, kterým byla Bernadetta vystavena, jistě patří k Bohem určené cestě této světice. Její cesta měla být následováním Ježíše na křížové cestě.

Jednou se sestry spolu s Marií Bernardou dávaly na fotografii lurdské jeskyně. Bavily se o milostech mariánských zjevení a Marie Bernarda se zepta-

Lurdy – jedno z největších poutních míst na světě

la: „Co se dělá se smetákem?“ – „Směšná otázka! Používá se k zametání.“ – „A potom?“ – „Potom se postaví na své místo.“ – „A kde je jeho místo?“ – „V koutě za dveřmi.“ „Vidíte, to je můj příběh. Svatá Panna si mnou posloužila a pak mě postavili do kouta. To je moje místo. Tady jsem šťastná a tady zůstanu.“

Počátkem roku 1876 trpěla Marie Bernarda stále více. Přibliživá kostní tuberkulóza ji upoutala na lůžko. Nebyla ušetřena bolestného zápasu se smrtí. Musela prožít i smrtelnou úzkost: „Mám strach!“ Sestra Marie Bernarda zemřela po dlouhém těžkém smrtelném zápasu 16. dubna 1879 s poslední pokornou modlitbou na rtech: „Svatá Maria, Matko Boží, pros za mě, ubohou hříšnici – ubohou hříšnici...“

Podle knihy

Wernera Radspielera: Lourdes

KAM SE DÍVÁME PŘI MŠI SVATÉ?

O svátku Křtu Páně pokřtil Benedikt XVI. v Sixtinské kapli 13 dětí. Mši svatou sloužil nikoliv u nového oltářního stolu, ale u původního historického oltáře pod obrazem Posledního soudu a nebyl tedy obrácen čelem k lidu. Média si pospíšila s kritikou, že se vrátil k předkoncilní praxi „žády k lidu“. Nový papežský ceremoniář Guido Marini upozornil, že centrálním bodem každé liturgické slavnosti je „ukřížovaný a zmrtvýchvstalý Vykupitel“. Proto bylo doporučeno, aby byla plně využita „umělecká danost a neobyčejná krása a harmonie“ Sixtinské kaple a jejího historického oltáře. Tím se Božím lidu dveře nejen nezavírají, nýbrž naopak otevírají, protože je veden k Pánu, k Východu, k našemu Vykupiteli: „Církev jde po své historické cestě vpřed a neztrácí přítom ze zřetele své kořeny a svou historickou tradici. Některé případy právě vyžadují, abychom se znovu vrátili k důležitým a cenným prvkům, jejichž význam byl na určitou dobu zacloněn.“

MANIFESTACE PRO PAPEŽE

Na výzvu kardinála Ruiniho shromáždilo se k modlitbě Anděl Páně v neděli u Svatého Petra 20. ledna na 200 000 Italů, aby vyjádřili solidaritu se Svatým otcem, kterému se dostalo nezdvořilého odmítnutí ze strany malé části osazenstva univerzity La Sapienza, kam byl původně pozván na univerzitní oslavu. Na náměstí Svatého Petra přišla i řada významných italských politiků, kteří jednoznačně odsoudili celý trapný incident jako nedůstojný demokratické společnosti. Svatý otec vyslovil své politování a jako „vlastně emeritní univerzitní profesor, který se ve svém životě potkal s tak mnoha studenty“ vyzval studenty a profesory, aby měli vždy k druhým respekt a úctu a „hledali v duchu odpovědnosti pravdu a dobro“.

Kath-net

Pohled na svatou Bernadettu, odpočívající ve skleněné rakvi, volává u poutníků veliký úžas a překvapení. Často se ptají: „Je to opravdu ona? Její tělo opravdu nepodlehlo rozkladu? A snad je nabalzámovaná?“ „Je to opravdu její tvář, nebo umělá maska?“ Jsou to otázky, na které se pokusíme odpovědět, a budeme se přitom opírat o vědecké pojednání Andre Raviera, který na toto téma napsal knihu.

Informační diecézní proces blahorečení skončil teprve na podzim v roce 1909. Podle závazných předpisů bylo třeba provést ohledání těla zesnulé, ke kterému došlo 22. září 1909. Oficiální zpráva se nachází v archivu kláštera sv. Gildarda. Čteme v ní, že v 8.30 hod. vstoupil biskup spolu se členy diecézního soudu do klášterní kaple. U vchodu stál stůl s otevřeným evangeliem. Komise složila postupně přísahu: dva lékaři, zedníci, truhláři. Pak se všichni odebrali k hrobu Bernadetty. Po jeho otevření vyzvedli rakev. Za velkého napětí pozorovali truhláře, jak ji otevírají. Po sejmutí víka se přítomným ukázal udivující pohled na ideálně zachovalé tělo Bernadetty. Z její tváře vyzařovala dívčí krása, oči měla zavřené, jako by byla pohroužena do pokojného spánku. Hlava byla lehce otočena doleva. Kůže ideálně přiléhala k masu, ruce složené na prsou a ovinuté růžencem, který už rezivěl, pod kůží bylo vidět žíly a nehty na rukou i nohou byly v dokonalém stavu. Dodejme, že tento stav těla se zachoval dodnes. Pak provedli lékaři své šetření. Podle jejich písemné zprávy po sejmutí hábitu a odkrytí hlavy se celé tělo jevílo v dokonalém stavu, bylo elastické a celistvé v každé své části. Na konci zprávy lékaři potvrdili: „Zredigovali jsme toto svědectví ve shodě s pravdou. Podepsaní: Doktor Ch. David, chirurg, doktor A. Jordan, lékař.“ Po zakončení kanonického zkoumání umyly sestry Bernadettino tělo

Zázrak neporušenosti

a vložily je do nové dvojité rakve, která byla uzavřena, zapečetěna a uložena opět do stejného hrobu.

Andre Ravier potvrdil, že fakt dokonalého zachování těla po třiceti letech pobytu v hrobě je jev, který není možné nijak přirozeně vysvětlit. Tím spíše, že Bernadetta trpěla mnoha chorobami a její tělo se nacházelo v místě s vysokou vlhkostí, která podporuje rozkladný proces. Její růženec i kříž byly silně zkorodované.

Druhé ohledání se konalo v průběhu procesu blahorečení 3. dubna 1919 za přítomnosti biskupa z Nevers, policejního komisaře, představitelů městské rady a členů diecézního soudu. Ohledání probíhalo podobně jako před deseti lety s tím rozdílem, že lékaři Talon a Comte napsali své zprávy odděleně bez vzájemné konzultace.

Jak vyplývá ze zachovaných dokladů, obě zprávy se zcela shodují jak mezi sebou, tak se zprávou napsanou před deseti lety. Objevila se jen malá změna: na některých částech těla se objevila plíseň, kterou lékaři přisoudili omývání těla při první exhumaci v roce 1909.

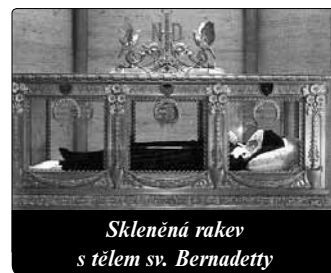
Předseda lékařské komise dr. Comte ve své zprávě napsal:

„... Tělo ctihodné bylo neporušené, (...) vůbec nepodlehlo procesům hnití a rozkladu, které jsou normální po tak dlouhém

pobytu v hrobě vykopaném v zemi...“ Později publikoval Comte ve vědeckém časopisu článek, ve kterém uvádí: „Co mě udivilo, byl dokonale zachovaný skelet, všechno vazivo, kůže i jadrnost svalů. Nejvíce mě udivil stav jater 46 let po smrti. Ten orgán je křehký a delikátní a musí rychle podlehnout rozkladu, anebo zvápenatí a ztvrdne. Ale když jsem ho rozřezal, abych vyňal relikvie, zjistil jsem, že má normální elastickou konzistenci. Ihned jsem to ukázal asistentům a řekl, že tento fakt se vymyká z přirozeného řádu.“

Na relikvie byly použity části jater, svalů a dvě žebra. Jinak zůstalo tělo nedotčeno. Zůstalo v kapli sv. Heleny, kde bylo zapečetěno až do blahorečení Piem XI. 14. června 1925. 18. července bylo tělo umístěno do skleněné rakve v sále novicek, kde byla přijata do kláštera a poprvé podrobně vyprávěla 300 sestrám o zjeveních Matky Boží. Sarkofág byl pak přenesen 3. srpna 1925 do kaple na pravou stranu oltáře, kde se nachází dodnes.

Jestliže někdy přijdeš jako lurdský poutník do Nevers, pamatuj, že ve skleněném sarkofágu se nachází zázračně zachovalé, rozkladem netknuté tělo svatě Bernadetty Soubirous. Je to tatáž tvář i oči, které se dívaly na svatou Pannu v Lurdech. Jsou to tytéž ruce, které v čase zjevení posouvaly růžencová zrna a vyhrabaly důlek pro zázračnou vo-

du. Jsou to tytéž rty, které opakovaly nevěřícímu faráři jméno Neposkvrněného Početí. Je to totéž srdce, které bylo tak zamilované do své Lásky: „Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha“ (Mt 5,8).

Ve znamení svého neporušeného těla je svatá Bernadetta jistě duchovně přítomná, modlí se a vydává svědectví, že každému z nás je ke štěstí potřebný jedině Bůh. Je znamením vyzývajícím k obrácení a k přijetí radostné pravdy, že Bůh je Lásky, že jen jeho láska nás může vyvést z otroctví hříchu a smrti do radosti věčného života.

Její zázračně zachované tělo je znamením, že lidská smrt je začátkem pravého života ve věčnosti, který již nyní nabízí Ježíš Kristus každému v Eucharistii. Kež bychom se nikdy neuzavírali daru věčného života nevěrou, nemravností a setrváváním ve hříchu. „Nemylte se, Bůh se nenechá posmívat. Co kdo zasel, to také sklídí. Kdo seje do svého těla, z těla sklídí záhubu. Kdo však seje do ducha, z ducha sklídí věčný život“ (Gal 6,7-8).

Žiješ-li v temnotě nevěry a hříchu, pamatuj, že máš stále možnost vrátit se a stát se svatým. Stačí, když se odevzdáš Božímu milosrdenství, které v tvém životě vykoná zázrak.

„I kdyby tvoje duše byla jako rozkládající se mrtvola, kdyby lidsky řečeno bylo všechno ztraceno, u Boha tomu tak není: zázrak Božího milosrdenství vzkřísí tuto duši v její plnosti. Ubozí jste, kdo nevyužíváte zázrak Božího milosrdenství, marně pak budete volat, ale bude již pozdě“ (Deníček sv. Faustiny 710).

Z *Mihujcie się* 1-2 2001
přeložil -lš-

Katechismus katolické církve učí, že pod pojmem „zázrak“ rozumíme: „viditelný fakt, který Bůh způsobil mimo zákony přírody“. V Summa Theologica definuje svatý Tomáš zázrak jakožto to, „co Bůh vykoná mimo řád přírody“. Proto zázrak musí být konkrétní skutečnost, kterou vykoná Bůh způsobem, který překračuje normální přírodní zákony. Navíc z právního hlediska musí být tento „fakt“ přezkoumán Církví, podroben ověření různými výzkumnými postupy a prohlášen církevní autoritou za mimořádný zásah. Všechny Boží zásahy, které nemají toto ověření a toto oficiální uznání, nejsou považovány za „zázraky“, ale za „milostí“. Z toho plyne, že „milostí“ je nespočet, zatímco „zázraků“ je relativně málo. To je pochopitelné, protože aby mohly být zázraky představeny věřícím jako objektivní a reálné Boží zásahy, vyžadují dlouhé a pečlivé vyšetření. V Lurdech od roku 1858, tedy od doby, kdy se Panna Maria zjevila Bernadette Soubirous, dějí se každý den obdivuhodné věci. Milostí, které zde Bůh udělal na přimluvu Panny Marie, jsou tisíce a miliony. Je nemožné je vyčíslit. Před 120 roky byl v Lurdech ustaven „Lékařský úřad“, jehož posláním je shromažďování lékařské dokumentace o uzdraveních, která se ve svatyni stala. A v archívech Úřadu se nachází na 7000 případů, které byly prohlášeny za uzdravení. Ale z nich jen 67 vyhovělo pečlivému církevnímu procesu a jsou uznány za zázračná uzdravení. Církve je v této oblasti velice přísná, a je to správné. Jedná se vždy o „dovšednění vysloveného Božího zásahu“ v dějinách, tedy o jedinečnou událost, nevysvětlitelnou lidským rozumem. Je třeba tedy postupovat velice obezřetně „s olovem v nohou“.

Postup, který Církev zachovává při vyšetřování zázraků, se řídí pečlivě stanovenými pravidly

Co jsou to zázraky?

a pokyny, které jsou obsaženy v apoštolské konstituci „Divinus perfectionis Magister“. Předpokládají dvojí „ověření“, která představují skutečné procesy. Jeden na úrovni diecézní, tj. v diecézi, ve které se případ stal, a druhý na úrovni Vatikánu, zpravidla v Kongregaci pro svatořečení, a to z toho důvodu, že zázraky jsou požadovány zpravidla v procesech blahorečení a svatořečení.

Proces diecézní je nejdůležitější. Biskup zahájí vyšetřování o údajném zázraku a shromáždí všechny možné doklady: přísední svědectví očitých svědků, klinická vyšetření, oficiální prohlášení lékařů, specialistů, expertů a podobně. Protože se zpravidla vždy jedná o uzdravení z nemoci, je hodnocení případu svěřeno lékařské komisi, která je složena z pěti profesorů významné odborné pověsti. Není nutné, aby to byli věřící, protože jejich posudek se týká hodnocení nemoci a uzdravení, mají tedy vydat dobrozdání technického, vědeckého rázu. Je dokonce lepší, aby mezi nimi byli také ateisté nebo příslušníci jiných vyznání.

Lékařská komise má za úkol přezkoumat od základu diagnózu nemoci, prognózu, uplatněnou terapii a uzdravení. Aby se případ mohl stát předmětem zkoumání, musí se jednat o uzdravení náhlé, úplné a vědecky nevysvětlitelné. Pouze v případě, že komise dospěje k pozitivním závěrům, je případ postoupen k posouzení další komisi, a to teologické. Té přísluší úkol posoudit, zda lze událost připsat Božímu zásahu, nebo zda se jedná o paranormální fakt vyvolaný Satanem. Jelikož Satan je čirý duch, má moc způsobit účinky, které překračují přírodní zákony. Existují divy, které se mohou jevit jako zázraky, ale ve skutečnosti je to dílo Satana. Jestliže také teologická komise dospěje k bezpečnému závěru,

že zkoumaný fakt je možno připsat Bohu, pak se celá dokumentace týkající se procesu postoupí do Vatikánu k dalšímu ověření. Zde komise lékařů, soudců a teologů nedělají nic jiného, než že zkoumají již shromážděný a zhodnocený materiál, aby ověřily, zda není třeba provést doplňující šetření, prohloubení a objasnění a zda dosažené závěry mohou být potvrzeny jako správné. Teprve na závěr tohoto druhého procesu vynesou kompetentní autority svůj soud.

Teologové vysvětlují, že zázraky jsou znamení, jimiž Bůh promlouvá k člověku. V průběhu Ježíšova života se stalo proto tolik zázraků, protože měly ozřejmit, že Ježíš přichází jako Bůh. A dějí se dále v dějinách Církve jako svědectví o starostlivosti a něžné lásce Boha, který přichází osobně, aby nám pomáhal a dál nám „pochopit“, že je stále po boku svých dětí. Svatý Augustin řekl: „Zázraky jsou znamení Boží moci a spásné lásky a také podněty pro člověka, aby se povznesl do království věcí nebeských.“ Když Jan Pavel II. komentoval tato slova, napsal: „Na tuto myšlenku můžeme navázat, abychom si potvrdili těsné pouto mezi »zázraky – znameními«, které vykonal Ježíš, a mezi povoláním k víře. Takové zázraky totiž poukazovaly na existenci nadpřirozeného řádu, který je předmětem víry. Ti, kteří je pozorovali, a zvláště ti, kteří je osobně zakoušeli, mohli takřka na vlastní kůži zakoušet, že řád přírody nevyčerpává celou realitu. Vesmír, ve kterém člověk žije, není uzavřen pouze v obrazu věcí dostupných smyslům a rozumu podmíněnému smyslovým poznáním. Zázrak je »znamení«, že tento řád je překročen »Mocí shůry«, a proto je této Moci také podřízen. Tato »Moc shůry«, tj. sám Bůh, je nad celým řádem přírody. Ona řídí tento řád a současně dává

poznat, že – prostřednictvím tohoto řádu a nad ním – je cílem člověka Boží »království«. Kristovy zázraky jsou »znamení« tohoto království.“

Mnozí dnes tvrdí: „Zázraky skončily. Vyskytovaly se v době, kdy věda nebyla schopna prozkoumat základ těchto faktů. Dnes věda vysvětlí všechno. A je-li ještě něco, co se vymyká naší kontrole, je to jen otázka času.“ Pro věřící jsou taková tvrzení povrchní a kontrastují s jejich vírou a jejich kulturou. Jsou to také tvrzení nepodložená. Naštěstí existuje mnoho vědců s největší pověstí, věřících, kteří nevidí žádný protiklad mezi vědou a vírou. Profesor Antonino Zichichi je jeden z nich. Je to jeden z nejvýznamnějších badatelů na poli přírodních sil a subnukleární fyziky. Je profesorem fyziky na univerzitě v Bologni, zakladatel a ředitel „Centra vědecké kultury Hektora Majorana“ v Erice, známý a uznávaný na celém světě. Tento vědec napsal knihu „Proč věřím v toho, který stvořil svět“. Píše: „Nikdy jsem neměl sám u sebe potíže v soužití víry a vědecké mentality. Ve skutečnosti každý pokus, který my lidé ve vědě podnikáme, je otázkou, kterou klademe Stvořiteli všech věcí.“ A pokud jde o zázraky, říká: „Zázrak je fakt, k jehož vysvětlení člověk nikdy nedospěje, pokud užívá jen logické rozumování. Kdyby totiž bylo možno pochopit zázrak pomocí logiky, muselo by být snadné dospět k pochopení teorému Boha. A při zjištění, že vědeckou pravdu je možno vždy reprodukovat, muselo by se podařit také reprodukovat zázrak. Ale zázrak je Boží dílo, přímý projev jeho bytí, které je příliš velké, než aby ho bylo možno reprodukovat dvěma mimořádnými výtoky lidského rozumu: Logikou a Vědou. Kdo by se odvážil tvrdit, že věda popírá existenci zázraků, je podvodník a nezná vědu.“

Sanctuaire Notre-Dame de Lourdes

Drazí bratři a sestry!
11. únor, památka
Panny Marie Lurde-
ské, se slaví jako Světový den
nemocných a to je vhodná pří-
ležitost k zamyšlení nad smys-
lem bolesti a nad křesťanskou
povinností přijímat ji v každé si-
tuaci, v jaké se projeví. V tomto
roce se tento významný souběh
spojuje se dvěma událostmi vý-
znamnými pro život Církve, jak
je zřejmé již ze zvoleného tématu
„Eucharistie, Lurdy a pastorač-
ní péče o nemocné“: 150. výro-
čí zjevení Neposkvrněné v Lur-
dech a konání Mezinárodního
eucharistického kongresu v Que-
becu v Kanadě. Tím se nabízí je-
dinečná příležitost zamyslet se
nad těsným vztahem, jaký exist-
tuje mezi eucharistickým tajem-
stvím, rolí Panny Marie v plánu
spásy a skutečností lidské boles-
ti a utrpení.

150 let od zjevení v Lurdech
nás vybízí, abychom obrátili svůj
pohled k svatě Panně, jejíž nepos-
kvrněné početí je vznešený
a nezasloužený Boží dar jedné
z žen, aby mohla zcela přijmout
Boží záměry s pevnou a nezlom-
nou vírou navzdory zkouškám
a utrpení, které musela podstou-
pit. Proto je Maria vzorem dok-
onalé odevzdanosti do vůle Bo-
ží: přijala do srdce vtělené Slovo
a počala ho ve svém panenském
lůně; zcela se odevzdala Bohu
s duší probodenou mečem boles-
ti (srov. Lk 2,35); neváhala
sdílet utrpení svého Syna a ob-
novila na Kalvárii u paty kříže
své „ano“ ze zvěstování. Rozjí-
mat o neposkvrněném početí
Panny Marie znamená proto dát
se uchvátit oním „ano“, jaké ji
spojilo obdivuhodně s posláním
Krista, Vykupitele lidstva; dát se
od ní vést za ruku, abychom vy-
slovili také za sebe „fiat“ k Boží
vůli pro celý život, protkaný ra-
dostmi i smutky, nadějami i zklamá-
ním, s vědomím, že zkoušky,
bolest a utrpení obohacují smysl
našeho putování na zemi.

Není možno rozjímat o Ma-
rii bez toho, aniž bychom by-
li přitahováni ke Kristu, a ne-

ni možno patřit na Krista, aniž
bychom ihned zpozorovali Ma-
riinu přítomnost. Existuje ne-
zrušitelné pouto mezi Matkou
a Synem, zplozeným v jejím lů-
ně skrze Ducha Svatého, a toto
pouto pozorujeme tajemným
způsobem ve svátosti Eucharis-
tie, jak to osvětlují od prvních
staletí církevní Otcové a teolo-
gové. „Tělo zrozené z Marie tím,
že přichází od Ducha Svatého, je
chléb, který sestoupil z nebe,“ ří-
ká sv. Hilarius z Poitiers, zatím-
co v Bergomenském sakramen-
táři z IX. století čteme: „Její lů-
no dalo vykvést plodu, chlebu,
který nás naplnil andělským da-
rem. Maria napravila pro spásu
to, co Eva zmařila svou vinou.“
Svatý Petr Damiánský pak zjiš-
ťuje: „Ono tělo, které blahosla-
vená Panna zplodila, živila ho
ve svém lůně s mateřskou péčí,
ono tělo, pravím, není bez pochy-
by nic jiného, než to, které nyní
přijímáme z posvátného oltáře
a jehož krev pijeme jakožto svá-
tost našeho vykoupení. Na tom
trvá katolická víra, to věrně učí
svatá Církev.“ Pouto mezi sva-
tou Pannou a Synem, obětova-
ným Beránkem, který snímá hří-
chy světa, se vztahuje na Církev,
mystické Kristovo tělo. Maria –
poznává služebník Boží Jan
Pavel II. – je „eucharistická že-
na“ celým svým životem, pro kte-
rý Církev, která na ni patří jako
na svůj vzor, „je povolána, aby ji
napodobovala také ve svém vztah-
u k tomuto nejsvětějšímu tajem-
ství“ (EdE 563). Z tohoto zorné-
ho úhlu ještě lépe chápeme, proč
se v Lurdech s kultem blahosla-
vené Panny Marie spojuje výzva
k návratu k Eucharistii v každo-
denním eucharistickém slave-
ní, v adoracích před Nejsvětější
Svátostí a v žehnání nemocných,
které představují nejsilnější oka-
mžiky v pobytu poutníků před
Massabiellskou jeskyní.

Přítomnost mnoha nemoc-
ných poutníků a dobrovolní-
ků, kteří je doprovázejí, pomá-

há v Lurdech rozjímat o mateř-
ské a něžné starostlivosti, jakou
Panna projevuje vůči lidské bo-
lesti a utrpení. Jakožto přidruže-
ná ke Kristově oběti Maria, Mat-
ka bolestná, která u paty kříže
trpí se svým Synem, dává pocítit
zvláštní blízkost křesťanské-
mu společenství, které se shro-
mažuje kolem svých trpících

Lurdy - světelný průvod

údu, nesoucích znamení Páno-
va utrpení. Maria trpí s těmi, kte-
ří jsou podrobena zkoušce, dou-
fá s nimi, posiluje je a podpírá
svou mateřskou pomocí. A není
snad pravda, že duchovní zkuše-
nost tolika nemocných nabádá
ke stále lepšímu pochopení, že
„božský Vykupitel chce pronik-
nout do duše každého trpícího
skrze srdce své nejsvětější Ma-
tky, prvotiny a vrcholu všech vy-
koupených?“ (Jan Pavel II.: Sal-
vifici doloris, 26)

Jestliže Lurdy nás přivádě-
jí k rozjímaní o mateřské lásce
Neposkvrněné Panny ke svým
nemocným a trpícím dětem,
nadcházející Mezinárodní eu-
charistický kongres bude příle-
žitostí klanět se Kristu přítom-
nému ve Svátosti oltářní, ode-
vdat se mu jako naději, která
nezklame, přijímat ho jako lék
nesmrtelnosti, který uzdravu-
je na těle i na duši. Ježíš Kris-
tus vykoupil svět svým utrpe-
ním, svou smrtí a zmrtvýchvstá-
ním a chtěl zůstat s námi jako
„chléb života“ v našem pozem-
ském putování. „Eucharistie je
Boží dar pro život světa“ – to je
téma eucharistického kongresu,
které zdůrazňuje, jak je Eucha-
ristie dar, který Otec činí svě-

tu ve vlastním Synu, vtěleném
a ukřižovaném. To on nás shro-
mažuje kolem eucharistického
stolu a probouzí ve svých učední-
cích láskyplnou pozornost k tr-
pícím a nemocným, ve kterých
křesťanské společenství pozná-
vá tvář svého Pána. Jak jsem vy-
zvedl v apoštolské postsynodal-
ní exhortaci Sacramentum cari-
tatis, „naše společenství si mají
být při slavení Eucharistie stále
více vědoma, že Kristova oběť je
pro všechny, a proto Eucharis-
tie nutká každého, kdo v něho
věří, aby se stal ‚chlebem láma-
ným‘ pro druhé“ (88). Tak jsme
povzbuzeni, abychom se v první
osobě věnovali službě bratřím,
zvláště těm v obtížích, protože
povoláním každého křesťana je,
aby byl spolu s Ježíšem chlebem
lámaným pro život světa.

Jeví se proto jasným, že pas-
torace zdraví má práve z Eucha-
ristie čerpat nezbytnou duchovní
sílu, aby mohla účinně přispívat
člověku a pomáhat mu pochopit
spásnou hodnotu vlastního ut-
pení. Jak napsal služebník Bo-
ží Jan Pavel II. v již citovaném
apoštolském listě Salvifici dolo-
ris, Církev vidí v trpících brat-
řích a sestřích jakoby zmnože-
né subjekty nadpřirozené Kris-
tovy síly (srov. 27). V tajemném
sjednocení s Kristem člověk tr-
pící s láskou a učenlivou ode-
vzdaností do Boží vůle stává se
živou obětí za spásu světa. Můj
milovaný předchůdce ještě tvr-
dil, že „čím více je člověk ohro-
žován hříchem, čím tíživější
jsou struktury hříchu, které v so-
bě nese dnešní svět, tím větší je
výmluvnost, jakou v sobě obsa-
huje lidské utrpení. A tím více
pociťuje Církev potřebu utíkat
se k hodnotě lidského utrpení
pro spásu světa“ (tamt.). Jest-
liže tedy v Quebecu se kontem-
pluje tajemství Eucharistie ja-
kožto Božího daru za život svě-
ta, ve Světovém dni nemocných,
v této ideální duchovní paralele,
se slaví nejen účinná spoluúčast

lidského utrpení na spásném Božím díle, ale v určitém smyslu je možno se těšit z cenných plodů slíbených těm, kteří věří. Tak bolest přijatá s vírou se stává vstupní branou do tajemství výkupného Kristova utrpení, abychom s ním dosáhli pokoje a blaženosti jeho zmrtvýchvstání.

Když posílám svůj srdečný pozdrav všem nemocným a těm, kteří o ně nejrůznějším způsobem pečují, vyzývám diecézní a farní společenství, aby slavila nadcházející Světový den nemocných tím, že plně zhodnotí šťastný souběh mezi 150. výročím zjevení Naší Paní Lurdské a Mezinárodním eucharistickým kongresem. Ať je to příležitostí k zdůraznění důležitosti mše svaté, eucharistické adorace a eucharistického kultu, a to tak, aby kaple ve zdravotních střediscích se staly tlukoucím srdcem, ve kterém se Ježíš ustavičně obětuje Otci za život lidstva. Také rozdělování Eucharistie nemocným, uskutečňované s důstojností a v duchu modlitby, je pravou posilou pro ty, kteří trpí, postižení jakoukoliv formou nemoci.

Nadcházející Světový den nemocných ať je navíc vhodnou příležitostí vyprošovat zvláštním způsobem mateřskou ochranu Mariinu pro ty, kteří jsou zkoušení nemocí, pro zdravotní personál a pro vykonavatele zdravotní duchovní péče. Myslím zvláště na kněze působící na tomto poli, na řeholnice a řeholníky, na dobrovolníky a všechny, kdo se aktivně podílejí na této službě tělu i duši nemocných a potřebných. Svěřuji všechny Marii, Matce Boží a Matce naší, bez poskvrny počaté. Ona nechť pomáhá každému vydávat svědectví, že jediná platná odpověď na lidskou bolest a utrpení je Kristus, který zmrtvýchvstáním přemohl smrt a daroval nám život, který nezná konce. S těmito pocity uděluji všem apoštolské požehnání.

*Ve Vatikáně 11. ledna 2008
(překlad Dr. Lubomír Štula)*

Kdo by neznal Stáňu Maura? Alespoň z doslechu. Jako malý kluk jsem se s ním setkával skoro každou neděli cestou do kostelíka sv. Jiří v Plzni-Doubravce. Ten kostelík má starobylé svatovojtěšské základy. Kolem něho na malé vyvýšenině poněkud stranou ruchu města při soustoku řek Úslavy a Mže se rozkládá malý hřbitov.

Stáňa Maur vždy ležel v dřevěném vozíku s ojí a malými tlustými koly. Jeho obrna ho poznamenala. Zkrivené, do sebe zasmeknuté prsty obvykle spočívaly na hnědé kostkované dece. Jeho hlas byl změněný, jeho jazyk nedovedl zřetelně artikulovat. Asi čtyřicetiletý muž na mě volal. Občas jsem vozík s nemocným doprovázel. Vozík táhl pan Míreček, který snad denně o nemocného pečoval, vedle cupitala sehnutá maminka. Stáňovi jsem nerozuměl ani slovo. A čím méně jsem mu rozuměl, tím více on zvyšoval hlas, aby mi usnadnil komunikaci. Cítil jsem, že mě má rád, a já jsem se také o to pokoušel, ale ta nemoc mě děsila. Netušil jsem, že za třicet let budu svou bezmocností děsit já ty druhé.

Stáňa Maur si dopisoval s nemocnými z celého Československa. Znal jsem ty dobré ženy, které mu korespondenci vyřizovaly. Od nich jsem se dovídal o radostné dobrotivosti onoho skrčeného velikána.

Stáňa Maur zemřel v jednapadesáti letech a paní Maurová ho následovala o pár let později. Pohřbeni jsou nedaleko sakristie kostelíka sv. Jiří.

Všichni moudří a svatí lidé si vážili utrpení jako Kristova

Lurdy - zástupy poutníků a nemocných

Ke Dni nemocných

spásného Kříže. V prvních dobách křesťanských svatý papež Sixtus a jeho jáhnové měli pronásledovatelům Církve vydat její poklady. Svatí muži před pronásledovatele shromáždili zástup chromých, slepých, hluchých a nuzných a řekli: „To jsou poklady Církve.“

Sv. Padre Pio dal vedle kláštera v San Giovanni Rotondo vybudovat rozsáhlou moderní nemocnici s názvem „Dům úlevy v utrpení“.

Kardinál blahé paměti František Tomášek říkával: „Kdo pracuje pro církev, dělá mnoho. Kdo se modlí za církev, dělá víc. A kdo trpí pro církev, dělá nejvíc.“ A papež blahé paměti Jan Pavel II. při generálních audiencích a na svých apoštolských cestách kolem sebe shromažďoval nemocné. Vydal také mnohastránkový dokument o spásném významu lidského utrpení.

Pro úplnost však dlužno dodat, že zdaleka ne každá smrtelná choroba musí končit smrtí. Sám jsem byl svědkem, že když se věřící modlí, nevyčísitelné nemoci prostě mizí.

A co teprve přímluvy Panny Marie a svatých? Celá stáletí jsou plná podivuhodných událostí, které vykonala nejsvětější Panna, andělé a svatí. Nejskvělejším dokladem Mariina působení mezi nemocnými moderního věku jsou Lurdy. Proto i Den nemocných připadá na 11. únor, tedy den prvního zjevení Panny Marie v Lurdech.

Než je někdo prohlášen za svatého nebo blahoslaveného, církev vyžaduje, aby se na jeho přímluvu stal zjevný zázrak. (Výjimku tvoří mučedníci pro Krista nebo pro spravedlnost.)

Například naše nejmladší svatá, totiž Zdislava, čekala na svatořečení do roku 1995, když církev uznala jako vědecky nevysvětlitelný zázrak vzkříšení zemřelého, které se událo na její přímluvu v roce 1994 na Mo-

ravě. Věrným strážcem jejího hrobu i kultu poslední léta před svatořečením byl blahé paměti P. Jindřich Gajzler a P. Ambrož Svatoš.

Naše země má řadu čekatelů na blahořečení a svatořečení, které můžeme s důvěrou prosit o zázrak. Uvedu aspoň dva:

Lurdy - nemocní čekají na požehnání Nejsvětější svátostí

Aničku Tomanovou a Josefa kardinála Berana.

Stigmatizovaná Anička Tomanová strávila většinu života na lůžku. Zemřela v roce 1957. O její hrob a památku vzorně pečuje v Klášterci nad Orlicí Marie Staříková, obětavá služebnice farnosti po celá desetiletí.

Kardinál Josef Beran, arcibiskup pražský, měl nelehký život za nacismu i za komunismu. Zemřel v exilu v roce 1969. O úctu k tomuto ctihodnému služebníku Božím se stará otec biskup Jaroslav Škarvada. Ke kardinálu Beranovi se modlí i moje maličkost a už jsem dostal znamení.

P. Filip M. Ant. Stajner

Poznámka redakce: A my „do třetice“ přidáváme dalšího kandidáta blahořečení, služebníka Božeho P. Ignáce Stuchlého, prvního českého salesiána, jehož narozeniny pro nebe jsme si připomínali před několika dny (zemřel 17. ledna 1953 a je pochován ve Fryštáku u Zlína). Vlastně nebyl jeho, nebyl by tu dnes ani týdeník „Světlo“.

-jv-

Don Gabriel Amorth bydlí ve velkém domově pro duchovní. Je to novější stavba ze 70. let nedaleko baziliky svatého Pavla v Ostienské čtvrti. Pozemek patří paulínům, řádu, který byl založen s cílem hlásat radostnou zvěst moderními prostředky. „Stál jste mě hodinu času,“ byla jeho první věta. 82letý kněz chodí v klerice s 33knoflíky. Jeho hlava je takřka holá, kromě několika bílých pramének. Nosí bifokální brýle, jeho oči jsou modrošedé a nenechají nikoho na pokoji.

Místnost připomíná čajovnu kuchyni. Je z poloviny kachličkovaná, je zde malý oltář a stolek a na něm plastický pohárek a láhev minerální vody „San Benedetto“. Na stěnách jsou obrazy P. Pia, Jana Pavla II. a Amorthova učitele. Don Amorth je promován právník. V roce 1990 založil Mezinárodní společnost exorcistů, jejíž je čestným prezidentem.

Kolik je vás v Římě?

Bylo nás v Římě devět exorcistů. Jeden je nemocný, jeden byl povýšen a jeden se přestěhoval. Ve Vatikánu působil pater David. Musel této činnosti zanechat z důvodu vysokého věku. I ve Vatikánu působí satanské sekty. Jsou všude. Jen je není vidět. Ale jsou zde.

Ale odkud to víte?

To je známo. Ví se to. Ale pokračujte.

Tak tedy pokračujeme. Otázek mám dost. Chci vědět, kde ďábel působí.

Démon pracuje všude. Jednou mi řekla Panna Maria v Medjugorje, že jakmile se někdo svěří Pánu, hned za ním spěchá démon. Ďábel je ve Fatimě, v Lurdech, všude. A zcela jistě je ve Vatikánu, v centru křesťanství.

Jaký vztah má k exorcismu papež Ratzinger?

Zkušenosti nejstaršího exorcisty

S P. Gabrielem Amorthem rozmlouvá Paul Badde

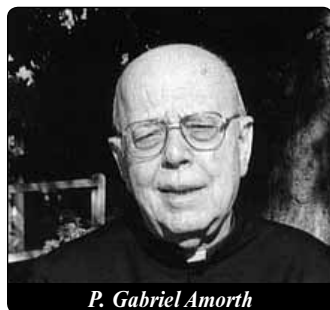
Je velice pro. Několikrát jsem s ním mluvil a při audiencích mě velice povzbuzoval.

Nedošlo tedy po Wojtylovi k žádnému zlomu?

Ne, ne. Ostatně nemyslím, že by někdy vykonával exorcismus.

Klesá poptávka po exorcismech?

Naopak. Dostávám více požadavků než dříve. To souvisí s poklesem víry. To také zvýšilo

P. Gabriel Amorth

počet čarodějnic. Věštce můžeme vidět i v televizi. Když uvážíme, že k čarodějnicím chodí osm milionů lidí, pak nesporně musí být čarodějů a věštců v Itálii více než kněží. Ti mají nohu ve dveřích, nikoliv my kněží. Zpovědnice osiřely a ani na poutních místech, jako je Santa Maria degli Angeli u Assisi, není žádný exorcista.

Přicházejí k Vám i Němci?

V Německu nemají exorcistu. Proto mi tak mnoho kněží píše a prosí o pomoc. Ale já tam nejedím, protože exorcismus není záležitost jedné návštěvy. To vyžaduje celé roky.

Co je to ďábel? Jen metafora?

To je nesporně těžké vysvětlit. Jak to mám vysvětlit někomu, kdo není křesťan a nerozumí náboženství, jako např. japonský televizní tým? Za všech dob všechny kultury měly pojem ducha zla. Pokoušely se proti nim bránit oběťmi. Někdy dokonce

lidskými oběťmi, především malými děvčaty. Z Božího zjevení víme něco o zlých duších. Víme, že duchové zla skutečně existují, a to jako démoni. Byli andělé, ale povstali proti Bohu a stali se demony. Jejich hlavním úkolem je svádět lidi ke hříchu. Tomu je vystaven každý. Křesťané i nekřesťané. Sám Ježíš Kristus přijal na sebe, aby byl pokoušen od ďábla. Často se mě ptají, zda i Madonu z Fatimy sváděl ďábel. Jistě.

I Matka Tereza se podrobila exorcismu – v posledních letech...

Přirozeně! Jsou prohlášení světci, které ještě na smrtelné posteli přepadával ďábel. Celý život měli sílu se proti němu bránit, ale na konci života využívá démon slabosti. I můj učitel, který mě uváděl do exorcismu, byl v posledních okamžicích života těžce navštíven demony.

To znamená, že i Vy, Done Gabrieli...

Nikoliv. Ale kardinál Poletti, který mě jmenoval exorcistou, mě svěřil Panně Marii. Ďábel mi často řekl, že jsem dobře chráněn, u mne se nedá nic dělat: Nic mimořádného. Protože každodenní pokušení přirozeně pokračují.

Zlo je podle katolické nauky cena, kterou se platí za svobodu člověka. Bez svobody není zla...

Svoboda je jistě Boží dar. Tvoří naši velikost. I andělé byli stvořeni jako svobodní. Svoboda však může být přirozeně použita k dobru i ke zlu. Ďábel mi jednou řekl, že v pekle se to hemží ženami, které byly na zemi obdivovány pro svou krásu. I krása je Boží dar a může být použita k dobru i ke zlu. Svátá Klára byla velice krásná žena. Bůh nikoho do pekla neposílá. Je to jen vina toho kterého člo-

věka, když se vzepře proti Bohu nebo žije v hříchu. Jde do pekla po vlastních nohou.

Ale jak můžeme mluvit o posedlosti, když je člověk svobodný?

Ďábel má mimořádnou schopnost v některých případech obsadit tělo. Tělo, nikoliv duši. Jsou lidé, kteří se upíší Satanu. Je to jejich svobodná vůle.

Jestliže mám svobodnou vůli, je možné, aby mě ďábel napadl proti mé vůli?

Je to možné. Když se dobrovolně upíšete okultismu, u mágů, satanistů atd. Pak se dobrovolně otevírají cesty ďáblu. Také je možné, že tě někdo bez tvého vědomí dá proklít. Třeba proto, že ti závidí tvé místo nebo tě chce zruinovat. Když se obrátí na čaroděje, který je ve spojení s ďáblem, může tě proklít. Oemocniš nebo nemůžeš pracovat. Pokud žijete v souladu s Bohem, je to mnohem těžší vás zaklínat. Jsou také mágové, kteří nevyslovují žádné kletby, pouze něco přičarují. Říká se tomu bílá magie. Mnoho čarodějů nepracuje černou magií, protože se bojí bumerangového efektu. Kletba neodejde, nýbrž se obrátí proti nim. I to je možné.

Proti kletbám není nějaká dokonalá ochrana?

Ne, dokonalá ochrana neexistuje. Svátá Miriam, karmelitánka, jediná Arabka mezi svatými, byla za svého života dvakrát posedlá. Potřebovala exorcismus. Jistě to nebyla její volba.

Mohl by být posedlý i Svatý otec?

Teoreticky ano. On však má celý zástup andělů strážných. Pokud by ovšem žil v těžkém hříchu... Ale takový případ se v dějinách nestal. I Alexander VI.,

kteřý je pokládán za nejhoršího ze všech papežů, byl velice oddán Panně Marii a většiny omylů se dopustil před svým jmenováním papežem. Jako papež nevydal žádný dokument, který by byl v rozporu s naukou. Jako papež byl z velké části korektní. Ale teoreticky je to možné. Když mohli být posedlí světci, pak je to možné i u Svatého otce.

Jak může ďábel někomu bránit, aby nevstoupil do kostela?

Posedlí toho fyzicky nejsou schopni. Démon obsazuje tělo, hlas i inteligenci a svobodu. Ale jen fyzicky, nikoliv duchovně. Duši nemůže obsadit.

Ale ďábel není cítit sírou?

Zpravidla necítíme nic. Ale někdy plivají. Vyplivují i věci. Mám zde více než kilogram kovových předmětů, které lidé vyplivli. Tak dlouhé hřebíky – Amorth ukázal délku prstu – žiletky. Tyto věci se materializují v okamžiku, kdy vycházejí z úst. Předtím je nebylo možno zjistit ani rentgenovými paprsky.

Viděl jste je na vlastní oči?

Ano. Jeden vysoký mladý muž, který byl nakonec zcela osvobozen. Šel včera kolem a já jsem mu řekl, že s hřebíky, které vyplivl, bychom mohli otevřít železářství.

Má ďábel inteligenci?

Ďábel je vůbec inteligentní. Obdržel inteligenci ještě jako anděl. Známe devět andělských kůrů. Ti poslední jsou cherubové a serafové, ti první archandělé. Od Pavla známe jejich řád. Andělé mají velmi silnou hierarchii. Nejvyšší je Michael. A nejvyšší ďábel je Satan. Ale mezi anděly je hierarchie lásky. Milují se navzájem a milují Boha. Jejich cíl je dobro, u démonů naopak zlo. Často jsem se ptal démona: Proč neodejdeš? Odpověděl: Protože Satan mi to zakázal. Když odejdu a nesplním úkol, Satan mě potrestá.

(Dokončení)

Ohlédnutí za kardinálem Sticklerem

Ve vlastní rukou psaném dopise z 28. února 2001 dr. Felix Bentzovi napsal nedávno zesnulý nejstarší kardinál Alfons Stickler:

„Co se týká přijímání podáváného na ruku, víte velmi dobře, že zcela sdílím Váš názor. Hluboce zarmoucen kladu si již dlouho otázku, proč Svatý otec v této tak závažné věci víry nezavdal »podnět k nové evangelizaci«. Jedná se přece o centrum víry, které mu tak leží na srdci.“

V mnoha dlouhých rozhovorech vyjadřoval kardinál Stickler znovu a znovu své přesvědčení: Přijímání podáváné na ruku způsobilo Církvi těžké škody.

Kardinál Stickler působil na II. vatikánském koncilu částečně jako peritus (znalec), částečně jako člen komise. Byl o průběhu koncilu velmi dobře informován a o mnoha zajímavých podrobnostech referoval v užším kruhu. Vyprávěl mi také tuto příhodu:

Tři měsíce před vydáním instrukce Memoriale Domini (29. května 1969), tedy koncem února navštívil kardinál Stickler svého tehdejšího představeného kardinála Benno Guta, prefekta Kongregace pro bohoslužbu, v jeho soukromém bytě. Kardinál Gut byl předtím nemocen a nyní byl v rekonvalescenci. Kardinál Stickler mu řekl, že podle jeho soudu „nová mše“ neodpovídá závěrům II. vatikánského koncilu. Kardinál Gut s ním souhlasil.

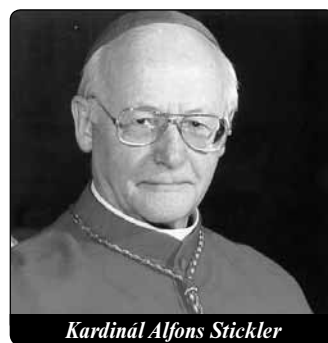
Pak vyprávěl kardinálu Gutovi, že byl na audienci u Svatého otce Pavla VI. Vrhł se mu k nohám a prosil ho, aby na praxi podávání svatého přijímání věřícím nic neměnil. Pavel VI. kardinála dobitivě zvedl a ujistil ho, že všechno zůstane při starém. A skutečně v instrukci z 29. května 1969 stojí výslovně: „Z došlých odpovědí (na předchozí dotaz všem biskupům) je tedy jasné, že velká většina biskupů je toho názo-

ru, že se na současné kázni nemá vůbec nic měnit. Kdyby se tato praxe měla měnit, způsobilo by to pro pojetí ducha klanění u biskupů i mnoha věřících pohoršení. Z toho důvodu Svatý otec

– se zřetelem na názor a radu těch, kteří jsou z pověření Ducha Svatého určeni, aby vedli Církev,

– se zřetelem na význam záležitosti a závažnost předložených důvodů

vidí jako nevhodné měnit tradiční způsob rozdělování svatého přijímání. Z tohoto důvodu vyzývá Svatý stolec se vši naléhavostí biskupy, kněze a věřící, aby uposlechli s velkou horlivostí tohoto znovu potvrzeného příkazu: jednak proto, že se zakládá na rozhodnutí velké části katolického

Kardinál Alfons Stickler

episkopátu, jednak proto, že takto předpokládá současný ritus posvátné liturgie, a konečně také proto, že je třeba brát ohled na blaho celé Církve.“

Protikladný dodatek jako brána vpádu a zlomu

Zde má dokument svůj zcela jasný a zřetelný konec. Následuje však zřejmě na zásah kardinála Döpfnera dodatečně připojený dodatek, který představuje vpád praxe, která je zcela v rozporu s předchozím rozhodnu-

tím: „Když však někde protikladný způsob, totiž kladení svatého přijímání na ruku, již tak převládá...“

Následuje striktně vymezená možnost pro výjimečná opatření jednotlivých biskupských konferencí, ale praktický výsledek je znám a dopadl zcela opačně. Jako padající kameny z domina otvíraly se nové praxi jedny dveře za druhými a strhl se víchř, který způsobil, že ve všech západoevropských zemích svaté přijímání do úst takřka vymizelo. I italská biskupská konference po několika letech na třetí pokus novou praxi povolila.

Na začátku římské instrukce však stojí zcela zřetelně: „Změna ve věci takové závažnosti (jako je podávání svatého přijímání), která se opírá o dávnou úctyhodnou tradici, se týká nejen kázně, nýbrž přináší s sebou také nebezpečí, že nový způsob rozdělování svatého přijímání povede ke snížení úcty k vznešené Svátosti oltářní, a to vyvolává obavy, že bude docházet ke svatokrádežím a bude zfalšována nauka Církve.“

Všechno to se v uplynulých letech stalo strašným způsobem skutečností. Znamením naděje je vyjádření sekretáře Kongregace pro bohoslužbu Mons. Ranjitha, který otevřeně přiznává, že přijímání na ruku způsobilo Církvi těžké škody.

Výše citovaný dopis kardinála Sticklera z 28. 2. končí: „Modlitba a oběti mohou dosáhnout všeho, i toho, co potřebuje Matka Církev, které bylo svěřeno třetí tisíciletí.“

Je to drahocenný odkaz vzácného kněze a kardinála římské církve. ■

KOSTELY PŘED ZAVŘENÍM

Německé biskupství Hildesheim oznámilo svůj záměr od příštího roku uzavřít 20 % svých kostelů. Hlavním důvodem je nedostatek finančních prostředků, protože v důsledku výstupů z církve klesly značně příjmy biskupství. Zatím používá biskupství 438 kostelů, ze kterých chce 80 zavřít. Farnosti, kterých se má toto opatření týkat, jsou z toho značně rozhořčeny.

Kath-net

MODLITBA ZA JEDNOTU KŘESŤANŮ - dokončení ze str. 2

naše kroky v pokorném jednání a učenlivém naslouchání našemu společnému Pánu.

Význam společné modlitby

Na druhém místě klade Koncil důraz na společnou modlitbu, kterou přednášejí katolíci a jiní křesťané jedinému nebeskému Otci. Dekret o ekumenismu v této věci zdůrazňuje: „Takové společné modlitby jsou jistě velmi účinný prostředek k vyprošení milosti jednoty“ (UR 8). Je tomu tak proto, že křesťanská společenství představují společně před tvář Pána, uvědomují si protiklady vzniklé z rozdělení, projevují vůli uposlechnout jeho vůli a obracejí se s důvěrou na jeho všemohoucí pomoc. Dekret pak připojuje, že takové modlitby jsou „autentický výraz společenství, jímž jsou katolíci dosud spojeni s odloučenými bratry“ (tam.). Společná modlitba tedy není voluntaristický nebo ryze sociologický akt, ale je výrazem víry, která sjednocuje všechny Kristovy učedníky. V průběhu let se nastolila plodná spolupráce na tomto poli a od roku 1968 až dosud Sekretariát pro jednotu křesťanů, který se pak stal Papežskou radou pro podporu jednoty křesťanů, a Ekumenická rada církví připravují společně podněty pro Týden modliteb za jednotu, které se pak šíří společně ve světě a pokrývají zóny, ke kterým by nikdy nedospěly, kdyby pracovaly samostatně.

Nezbytnost modlitby

Koncilní dekret o ekumenismu se zmiňuje o modlitbě za jednotu, když právě v závěru tvrdí, že Koncil si je vědom, že tento svatý záměr – znovu usmířit všechny křesťany v jednotě jedné a jediné Kristovy církve – přesahuje lidské síly a schopnosti. Proto zcela skládá svou naději v Kristovu modlitbu za církev (UR 24). Je to vědomí naší lid-

ské omezenosti, které nás nutí, abychom se odevzdali s důvěrou do Pánových rukou. Abychom to správně viděli, hluboký smysl tohoto Týdne modliteb je právě v tom, opřít se pevně o modlit-

bu Krista, který ve své Církvi stále prosí, aby „všichni jedno byli, aby svět uvěřil...“ (Jan 17,21). Dnes pocítujeme mocně realismus těchto slov. Svět trpí nepřítomností Boha, nedostupností Boha, má touhu poznat Boží tvář. Ale jak by mohli a mohou dnešní lidé poznat Boží tvář v tváři Ježíše Krista, jestliže my křesťané jsme rozdělení, když jeden učí proti druhému, když jeden stojí proti druhému? Jen v jednotě můžeme opravdu uká-

zat tomuto světu – který to potřebuje – tvář Boha, tvář Krista. Je také evidentní, že nikoliv našimi strategiemi, dialogem a tím vším, co děláme, můžeme získat tuto jednotu. To, co můžeme udržet, je naše disponibilita, která otevírá cestu Kristu. V liturgii starověké církve po homilii biskup nebo hlavní celebrant říká: „Conversi ad Dominum.“ Pak on sám a všichni se zvedli a obrátili se k východu. Všichni se chtěli dívat směrem ke Kristu. Jen tak obrácení, jen v tomto obrácení ke Kristu, v tomto společném pohledu na Krista můžeme najít dar jednoty.

Můžeme říci, že modlitba za jednotu se stala animátorem a průvodcem různých etap ekumenického hnutí, zvláště od II. vatikánského koncilu. V tomto období vstoupila katolická církev do styku s různými církvemi a církevními společenstvími na Východě i na Západě různou formou dialogu a projed-

návala s každou církví teologické a historické problémy, které vznikly v průběhu staletí a vytvořily prvky rozdělení. Pán souhlasil, že jsme takové přátelské vztahy vylepšili vzájemným poznáním a zintenzivnili jsme společenství současně tím, že jsme jasněji vymezili problémy, které zůstávají otevřené a které vyvolávají rozdělení. Dnes v tomto Týdnu vzdáváme Bohu díky, že podporoval a osvěcoval cestu, kterou jsme dosud ušli, plodnou cestu, kterou koncilní Dekret popisoval jako hnutí, které vzniklo „působením milosti Ducha Svatého“ a „den ze dne sílí“ (UR 1).

Využít Pavlovy rady

Draží bratři a sestry, přijměme pozvání k „modlitbě bez ustání“, se kterým se apoštol Pavel obrátil na soluňské křesťany, společenství, které založil. Právě proto, že věděl, že zde vznikly různice, chtěl jim doporučit, aby byli trpěliví se všemi, aby se varovali oplácet zlým za zlé a hledali naopak mezi sebou a se všemi vždy dobro a setrvali v radosti za všech okolností, v radosti, že Pán je blízko. Rady, které Pavel dával Soluňským, mohou inspirovat také dnes jednání křesťanů v oblasti ekumenických vztahů. Především říká: „Žijte mezi sebou v pokoji“ a pak „modlete se bez ustání“ a „ve všech životních podmínkách děkujte Bohu“ (srov. 1 Sol 5,13.18). Přijměme i my tuto naléhavou výzvu apoštola, jednak abychom děkovali Pánu za pokrok dosažený v ekumenickém hnutí, jednak abychom dosáhli plné jednoty. Panna Maria, Matka Církve, kéž vyprosí pro všechny učedníky svého božského Syna, aby mohli žít co nejdříve v pokoji a vzájemné lásce tak, aby vydávali přesvědčující svědectví o smíření před celým světem, aby zpřístupnili tvář Boží a tvář Krista, který je Bůh s námi, Bůh pokoje a jednoty.

*Bollettino Vaticano 23. 1. 2008
Mezititulky redakce Světla*

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

spravedlivý čin jednoho člověka přinesl celému lidstvu ospravedlnění, které dává život. Jako se totiž celé množství stalo neposlušností jednoho člověka hříšníky, tak zase poslušností jednoho se celé množství stane spravedlivými.

Evangelium - Mt 4,1-11

Ježíš byl vyveden od Ducha na poušť, aby byl pokoušen od ďábla. Když se postil čtyřicet dní a čtyřicet nocí, nakonec vyhladověl. Tu přistoupil pokušitel a řekl mu: „Jsi-li syn Boží, řekni, ať se z těchto kamenů stanou chleby.“

On však odpověděl: „Je psáno: ‚Nejen z chleba žije člověk, ale z každého slova, které vychází z Božích úst.‘“ Potom ho ďábel vzal s sebou do Svatého města, postavil ho na vrchol chrámu a řekl mu: „Jsi-li syn Boží, vrhni se dolů. Je přece psáno: ‚Svým andělům dá o tobě příkaz, takže tě ponесou na rukou, abys nenarazil nohou na kámen.‘“

Ježíš mu odpověděl: „Také je psáno: ‚Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha.‘“

Zase ho vzal ďábel s sebou na velmi vysokou horu, ukázal mu všechna království světa i jejich slávu a řekl mu: „To všechno ti dám, jestliže padneš a budeš se mi klanět.“

Tu mu Ježíš řekl: „Odejdi, satane! Neboť je psáno: ‚Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jen jemu sloužit.‘“ Potom ho ďábel nechal – i přistoupili andělé a sloužili mu.

totoho totálního ďáblova nasazení. Jeho intriky však mají pestrou a bohatou škálu od absurdně brutálních až po rafinovaně skryté a nevinně se tvářící. Jeho mistrovským úspěchem je i neuvěřitelná zaslepenost a laxnost těch, kteří nechtějí brát existenci ďábla na vědomí, ačkoliv jsou Bohem povoláni právě k tomu, aby tak jako kdysi Pán „vyháněli zlé duchy“.

Má to něco společného s lurdským výročím? Lurdská zjevení jsou jedním z oněch zásahů, jimiž vstupuje milosrdný Bůh zvláštním způsobem do dějin prostřednictvím svých svatých a vyvolených, zvláště Matky Boží Panny Marie, aby především v klíčových kritických okamžicích burcoval „spící strážce“.

Lurdy se v našich očích staly především trvalým dostaveníčkem nemocných z celého světa. Co se zde koná pro nemocné, je velmi cenné a nezastupitelné, ale neměli bychom přitom ztrácet ze zřetele původní a nejvlastnější smysl lurdských zjevení; a je dobré připomenout si to zvláště při takové příležitosti, jakou je jejich 150. výročí. Matka Boží se v Lurdech nepředstavila jako „Uzdravení nemocných“, ale jako „Neposkvrněné početí“. To je ten nejvýmluvnější symbol potření Satana. Prvotní a nejpodstatnější poselství Lurd se netýká tělesně nemocných, ale upozorňuje na mnohem horší nemoc, která ohrožuje nejen jednotlivce, ale celý svět, totiž na valící se epidemii hříchu. Panna Maria nám nabízí svůj účinný lék a pomoc proti této smrtelné epidemii. Pokud pak jde o zárazy tělesných uzdravení, ty mají v Lurdech stejný smysl, jako měly za života Kristova: potvrdit autentičnost zjevení i výslovných požadavků Panny Marie.

Kdyby mělo stát v popředí jejího zájmu tělesné uzdravování, muselo by se to projevit především u samotné omilostněné vizionářky svaté Bernadetty Soubirousové. Panna Maria si sice

vyvolila a povolala churavou, od narození nemocnou dívku, ale nejenže jí od žádného jejího ne-duhu nepomohla, ale chtěla od ní dokonce navíc, aby si uložila další nepříjemnosti, jako libat zem, pít špinavou vodu a jíst odporou trávu. To by se nám mohlo jevit dokonce jako absurdní, pokud bychom ovšem ztráceli ze zřetele hlavní smysl zjevení, který Panna Maria vyjádřila požadavkem: „**Pokání, pokání, pokání!** Modli se za obrácení hříšníků. Polib zemi na pokání za obrácení hříšníků.“ „Neslibuji ti blaženost na zemi, ale v nebi.“ (Veliký zázrak neporušenosti těla Bernadetty Soubirousové nám zanechala Matka Boží zde na zemi jako hmatatelný důkaz o splnění svého slibu.) Ještě dříve než se staly vyvoleným místem na odstranění nemoci, utrpení a bolesti, staly se Lurdy kazatelnou, ze které zaznívá poselství, jak dát pravý smysl a hodnotu lidskému utrpení.

Proč se v této věci tolik angažuje právě Matka Boží Panna Maria? Protože to dostala uloženo již pod křížem. Poslední vůle Ježíšova ve chvíli vrcholícího utrpení Syna i Matky, aby nás Maria přijala místo něho za své syny a my abychom ji přijali za svou Matku, nepředstavuje pro nás jen velkou útěchu, ale také nový úkol, úkol pro nás i pro ni. Boží Syn nám tak ukládá, abychom spolu s ní dále kráčeli v jeho šlépějích a pokračovali v jeho díle vykoupení. Maria má s námi při tom spolupracovat, jako spolupracovala s ním, a současně nás svým příkladem tím nejdokonalejším způsobem předchází jako vyvolená a první z lidí. Maria nejdokonaleji naplnila to, co je posláním každého učedníka: vzít svůj kříž a následovat Mistra. Následovat ji v tom je nejpodstatnější a nejhlubší náplň mariánské úcty. Právě tuto „povinnost“ nám také naléhavě připomíná i letošní Dopis Benedikta XVI. ke Dni nemocných hned na začátku. Následovat Krista s křížem,

jak závazně uložil svým učedníkům, však není askeze pro askeze, ale je to spolupráce na jeho nejpodstatnějším díle, a tím je spása světa. Konat pokání znamená podle apoštola doplňovat na svém těle, co chybí do plnosti Kristových útrap.

Kdo čte pozorně letošní papežův Dopis nemocným, nemůže necítit, že mezi řádky už takřka zaznívají slova „spoluvykupitelka“ a „spoluvykupitelé“. O Panně Marii se zde říká: „Její ,ano‘ ji spojilo s posláním Krista.“ A o věřících: „V tajemném sjednocení s Kristem člověk trpící s láskou a učenlivou odevzdaností do Boží vůle stává se **živou obětí za spásu světa.**“ „Čím více je člověk ohrožován hříchem, čím tížší jsou struktury hříchu, které v sobě nese dnešní svět, tím větší je výmluvnost, jakou v sobě obsahuje lidské utrpení, a tím více pocituje Církev potřebu **utíkat se k hodnotě lidského utrpení za spásu světa.**“

Toto „spoluvykupitelství“ není tedy náš výmysl ani svévolné povyšování člověka na úkor jediného Spasitele, ale je to naše hlavní životní poslání, ke kterému nás Ježíš povolal a kterým nás chce k sobě pozvednout a připojit, učinit nás spoluúčastníky svého díla zde na zemi, abychom mohli být spoluúčastníky jeho slávy v nebi. Spasiteli o nic nejde více než o to, aby těch, kteří budou z moci ďábla zachráněni, bylo co nejvíce. Nic není naléhavější než toto úsilí. On je v nebi oslaven od Otce za to, že spasil svět. Ani naše oslavení u něho nemá jiné základy ani jinou podstatu.

Nesmíme v této souvislosti přehlédnout jednu okolnost: jak velkou radost a vděčnost vyjadřuje Panna Maria Lurdská za vyhlášení dogmatu o svém Neposkvrněném Početí. Když byla na žádost faráře Peyramala požádána, aby prokázala svou totožnost, nepředstavuje se Maria jako ta, která je bez hříchu počatá, ale přímo se ztotožňuje s titulem, který jí nedávno předtím oficiálně přisoudilo třetí ma-

riánské dogma. Přitom to nebylo nějaké soukromé sdělení, ale oficiální odpověď oficiálnímu představiteli místní církve. Bernadetta sama měla co dělat, aby si tento titul zapamatovala a předala na správnou adresu.

Teprve o sto let později přišlo čtvrté dogma: Nanebevzatá. Tato poslední dvě dogmata mají jeden společný rys: týkají se začátku její pozemské existence a konce jejího pozemského života. Pokud pak jde o samotný Mariin život, o tom už vypovídají první dvě dogmata: „Maria je Bohorodička“ a „je a zůstává vždy Panna“. Tím nám již dříve Církev zdůraznila Mariinu velikost a zdůvodnila oprávněnost úcty a vděčnosti k ní. To jsou však dogmata christologická a jako taková nám poskytují málo prostoru k samotnému následování. Tento prostor je především v tom, co ještě zůstává nedefinováno a nez důrazně, ačkoliv je to pro nás rovněž podstatné. V mozaice dogmat Mariina života stále chybí ještě jeden kámen, který nepotvrzuje pouze její lidské prostřednictví při početí a zrození Božího Syna, ale také její trvalé celoživotní osobní zapojení do Synova díla: onu spolupráci a podíl na Kristově výkupné oběti. V tom je pro nás Neposkvrněná vzorem, který nejen můžeme, ale musíme ze všeho nejvíce následovat. Spoluvykupovat svět znamená porážet ďábla. To není záležitostí jen nemocných a trpících, ale je to povinnost **všech křesťanů**, i těch, kterým se to zatím nelíbí.

Za „Neposkvrněné početí“ nám Maria dala Lurdy. Co pro nás chystá za „Prostřednici, Pomocnici a Spoluvykupitelku“? Troufám si říct toto: Jelikož je to již to poslední, čím můžeme dovršit její slávu a čest zde na zemi, i ona nám dá to poslední, co nám ještě schází: konečnou jednotu všech křesťanů. Modlitba za vyhlášení pátého mariánského dogmatu je současně nejúčinnější modlitbou za sjednocení křesťanů.

-/š-

Ne 10. 2.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.04 Z pokladů duše 8.10 Evangelium 8.15 Vánoční povídaní: Tři králové přicházejí 8.25 Na koberečku (37) 8.40 Sar amen dživas 8.55 Semena víry 9.30 Pro zdraví 9.40 Pro víta mundi (67) - P. Mgr. Adam Rucki (2. část) 10.20 Evangelium 10.30 Mše svatá z kostela sv. Václava v Ostravě s farností Kokory (L) 11.55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. (L) 12.15 Zpravodajské Noeviny 12.30 Křížovatky (8) - Martina Špinková 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Semena víry 16.30 Primiční homilie P. Jana Žaludy, SDB 16.50 Pro víta mundi (36) - doc. ThDr. Tomáš Novotný 17.40 Ve jménu Ježíše (11. díl): V tomto znamení zvítězíš! (P) 18.05 Putování Modrou planetou (3. díl): Egypt 19.00 Křížovatky (8) - Martina Špinková 19.25 Po stopách apoštola Pavla (5/7) 19.55 Evangelium 20.00 Z pokladů duše 20.05 Octava dies (467) 20.35 Hudební koncert 21.30 Na koberečku (37) 21.55 Misijní magazín 22.55 Cesty za poznáním: Pawlowsk Palac, Xumifushou miad Chengde, Hagia Sofia 23.25 Kulatý stůl na téma: Ekumenismus 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Po 11. 2.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Po stopách apoštola Pavla (5/7) 8.40 Na koberečku (37) 8.55 Primiční homilie P. Jana Žaludy, SDB 9.15 Putování Modrou planetou (3. díl): Egypt 9.55 Sar amen dživas 10.10 Cesty za poznáním: Istanbul, Káhira, Kyklady 10.40 Octava dies (467) 11.05 Přírodní záranky Ameriky (13/13) 11.40 Vánoční povídaní: Tři králové přicházejí 11.50 Z pokladů duše (P) 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Pro víta mundi (37) - prof. MUDr. Květoslav Šipr, CSc. 12.50 Čteme z křesťanských periodik 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Kde Bůh roní slzy 16.30 Písníčky Michaely Novozámské 16.50 Semena víry 17.10 Exit 316 (23. díl): Vína 17.30 Pro zdraví 17.40 Dětská televize (1/2008) 18.05 Po stopách apoštola Pavla (5/7) 18.35 Pohádka pro děti 18.50 Cesty za poznáním: Istanbul, Káhira, Kyklady 19.20 Křížovatky (8) - Martina Špinková 19.45 Sar amen dživas 20.00 Z pokladů duše 20.05 Putování Modrou planetou (4. díl): Guatemala (P) 20.40 Na koberečku (38) (P) 20.55 Zpravodajské Noeviny 21.05 Atlas Charity (35. díl): Sešli se, aby pomohli... (Hospic sv. Lukáše) 21.15 Přírodní záranky Ameriky (13/13) 21.45 Noční univerzita: P. Elias Vella - Duch Svätý - život cirkve 22.50 Exit 316 (23. díl): Vína 00.10 Kde Bůh roní slzy 00.30 Cesty za poznáním: Istanbul, Káhira, Kyklady 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Út 12. 2.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Putování Modrou planetou (4. díl): Guatemala 8.35 Kde Bůh roní slzy 9.00 Pro víta mundi (67) - P. Mgr. Adam Rucki (2. část) 9.40 Cesty za poznáním: Puning si Chengde, Louvre, Dendera 10.10 Noemova pošta (únor 2008) 11.40 Pohádka pro děti 11.55 Z pokladů duše (P) 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Koncert rumunských bohoslovců 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Semena víry 16.25 Atlas Charity (35. díl): Sešli se, aby pomohli... (Hospic sv. Lukáše) 16.35 Pro víta mundi (37) - prof. MUDr. Květoslav Šipr, CSc. 17.15 Cesty za poznáním: Puning si Chengde, Louvre, Dendera 17.50 Zpravodajské Noeviny 18.00 Čteme z křesťanských periodik 18.10 Dětská televize (1/2008) 18.35 Pohádka pro děti 18.45 Sar amen dživas 19.05 Přírodní záranky

Evropy (1/12) (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Misijní magazín (19) 21.05 Stalinoва kariéra: Rusko od Romanovců ke Stalinovi (2/3) (P) 21.30 Exit 316 (23. díl): Vína 21.50 Na koberečku (38) 22.05 Kinematograf múz: TRADIČNÍ PRÁCE 23.05 Octava dies (467) 23.35 Sar amen dživas 23.50 Semena víry 00.10 Pro víta mundi (37) - prof. MUDr. Květoslav Šipr, CSc. 00.55 Čteme z křesťanských periodik 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

St 13. 2.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Atlas Charity (35. díl): Sešli se, aby pomohli... (Hospic sv. Lukáše) 8.15 Stalinoва kariéra: Rusko od Romanovců ke Stalinovi (2/3) 8.40 Kinematograf múz: TRADIČNÍ PRÁCE 9.40 Po stopách apoštola Pavla (5/7) 10.10 Cesty za poznáním: Kairouan 10.30 Generální audience papeže Benedikta XVI. (L) 11.55 Z pokladů duše (P) 12.00 Písníčky Michaely Novozámské 12.20 Na koberečku (38) 12.40 Semena víry 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Noční univerzita: P. Elias Vella - Duch Svätý - život cirkve 17.10 Na koberečku (38) 17.35 Přírodní záranky Ameriky (13/13) 18.05 Zpravodajské Noeviny 18.15 Exit 316 (24. díl): Bolest (P) 18.35 Klaunský pohádkový kufřík (13. díl): O vzteklé Fridolině 18.45 Školy pro Evropu 19.15 Pro víta mundi (67) - P. Mgr. Adam Rucki (2. část) 19.55 Z pokladů duše 20.00 Přírodní záranky Evropy (1/12) 20.50 Atlas Charity (37. díl): Vranov nad Toplou (Charitní dom pre mládež vo Vranove nad Toplou) 20.55 Pro zdraví 21.05 Na koberečku (38) 21.25 Putování Modrou planetou (4. díl): Guatemala 21.55 Kde Bůh roní slzy 22.20 Pro víta mundi (67) - P. Mgr. Adam Rucki (2. část) 23.05 Záznam přenosu z generální audience papeže Benedikta XVI. 00.35 Křížovatky (8) - Martina Špinková 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Čt 14. 2.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.10 Octava dies (467) 8.40 Dětská televize (1/2008) 9.05 Noční univerzita: P. Elias Vella - Duch Svätý - život cirkve 10.10 Čteme z křesťanských periodik 10.20 Pro zdraví 10.30 Sar amen dživas 10.45 Putování Modrou planetou (4. díl): Guatemala 11.15 Exit 316 (24. díl): Bolest 11.40 Pohádka pro děti 11.50 Z pokladů duše (P) 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Přírodní záranky Evropy (1/12) 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Putování Modrou planetou (4. díl): Guatemala 16.35 Atlas Charity (37. díl): Vranov nad Toplou (Charitní dom pre mládež vo Vranove nad Toplou) 16.40 Sar amen dživas 16.55 Pro zdraví 17.05 Po stopách apoštola Pavla (5/7) 17.35 Kinematograf múz: DUCHOVNOST 18.35 Pohádka pro děti 18.45 Čteme z křesťanských periodik 19.00 Cesty za poznáním: Istanbul, Káhira, Kyklady 19.30 Exit 316 (24. díl): Bolest 19.50 Zpravodajské Noeviny (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Pro víta mundi (68) - Mgr. Pavel Ciprys (P) 20.50 Octava dies (467) 21.10 Na koberečku (38) 21.35 Pro zdraví 21.45 Primiční homilie P. Jana Žaludy, SDB 22.10 Exit 316 (24. díl): Bolest 22.30 Po stopách apoštola Pavla (5/7) 23.00 Stalinoва kariéra: Rusko od Romanovců ke Stalinovi (2/3) 23.30 Noemova pošta (únor 2008) 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pá 15. 2.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Kinematograf múz: DUCHOVNOST 9.05 Zpravodajské Noeviny 9.15 Školy pro Evropu 9.40 Misijní magazín (19) 10.40 Ces-

ty za poznáním: Puning si Chengde, Louvre, Dendera 11.10 Octava dies (467) 11.40 Pohádka pro děti 11.50 Z pokladů duše (P) 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Ve jménu Ježíše (11. díl): V tomto znamení zvítězíš! 12.35 Kde Bůh roní slzy 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Záznam přenosu z generální audience papeže Benedikta XVI. 17.20 Křížová cesta XX. století - Lhotka (P) 17.45 Křížovatky (8) - Martina Špinková 18.10 Exit 316 (24. díl): Bolest 18.30 Kinematograf múz: DUCHOVNOST 19.30 Cesty za poznáním: Puning si Chengde, Louvre, Dendera 20.00 Z pokladů duše 20.05 Otazníky na téma: Exorcismus (P) 21.40 Stalinoва kariéra: Rusko od Romanovců ke Stalinovi (2/3) 21.55 Misijní magazín (19) 23.05 Na koberečku (38) 23.20 Zpravodajské Noeviny 23.35 Noční univerzita: P. Elias Vella - Duch Svätý - život cirkve 00.40 Octava dies (467) 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

So 16. 2.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.04 Atlas Charity (37. díl): Vranov nad Toplou (Charitní dom pre mládež vo Vranove nad Toplou) 8.10 Křížová cesta XX. století - Lhotka 8.30 Exit 316 (24. díl): Bolest 8.50 Ve jménu Ježíše (11. díl): V tomto znamení zvítězíš! 9.20 Cesty za poznáním: Kungliga Slottet, Pienza, Salzburg (P) 9.50 Čteme z křesťanských periodik (P) 10.00 Kinematograf múz: DUCHOVNOST 11.00 Pro víta mundi (68) - Mgr. Pavel Ciprys 11.40 Klaunský pohádkový kufřík (14. díl): O zlomyslné Zuzce 11.50 Z pokladů duše 12.00 Písníčky Michaely Novozámské 12.20 Pro zdraví 12.35 Školy pro Evropu 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Křížovatky (9) - Aleš Jaluška 16.30 Kde Bůh roní slzy 17.00 Putování Modrou planetou (4. díl): Guatemala 17.30 Sar amen dživas 17.45 Pro zdraví 18.00 Písníčky Michaely Novozámské 18.20 Na koberečku (38) 18.35 Klaunský pohádkový kufřík (14. díl): O zlomyslné Zuzce 18.45 Zpravodajské Noeviny 18.55 Cesty za poznáním: Kungliga Slottet, Pienza, Salzburg 19.25 První čtení (P) 19.50 Čteme z křesťanských periodik 20.00 Z pokladů duše 20.05 Po stopách apoštola Pavla (6/7) (P) 20.35 Primiční homilie P. Jana Komárka, SDB (P) 20.55 Stalinoва kariéra: Rusko od Romanovců ke Stalinovi (2/3) 21.20 Školy pro Evropu 21.45 Na koberečku (38) 22.00 Přírodní záranky Evropy (1/12) 22.50 Putování Modrou planetou (4. díl): Guatemala 23.20 Pro víta mundi (68) - Mgr. Pavel Ciprys 00.05 Koncert rumunských bohoslovců 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Ne 17. 2.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.04 Z pokladů duše 8.10 Evangelium (P) 8.15 Pohádka pro děti 8.25 Na koberečku (38) 8.40 Hledači dobrých zpráv 8.55 Školy pro Evropu 9.20 Pro zdraví 9.35 Pro víta mundi (68) - Mgr. Pavel Ciprys 10.20 Evangelium 10.30 Mše svatá z kostela sv. Václava v Ostravě s farností sv. Michala z Olomouce (L) 11.55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. (L) 12.15 Zpravodajské Noeviny 12.30 Křížovatky (9) - Aleš Jaluška 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Písníčky Michaely Novozámské 16.25 Primiční homilie P. Jana Komárka, SDB 16.45 Pro víta mundi (37) - prof. MUDr. Květoslav Šipr, CSc. 17.25 Evangelium 17.40 Ve jménu Ježíše (12. díl): Ať je biskupem Ambrož! (P) 18.05 Cesty za poznáním: Lucca, Memphis a Sakara, Kairouan 18.35 Přírodní záranky Evropy (1/12) 19.25 Po stopách apoštola Pavla (6/7) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Octava dies (468) (P) 20.35 75 let Vatikánského rozhlasu (P) 21.00 Magická flétna Petra Příbyla 2007 (P) 21.30 Na koberečku (38) 21.50 Evangelium 21.55 Misijní magazín (19) 23.00 První čtení 23.25 Noemova pošta (únor 2008) 00.55 Evangelium 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je v roce 2008 otevřena také o těchto sobotách v době od 7.30 do 12 hodin:

16. 2. • 1. 3. • 29. 3. • 12. 4. • 19. 4. • 17. 5. • 24. 5. • 31. 5.

NOVINKA

POVZBUZENÍ K MILOSRDENSTVÍ

P. Stanislav Bindas CM a P. Pavol Vandžura CM

Myšlenky sv. Vincence z Pauly na každý den v roce, vybrané z jeho listů a konferencí a uspořádané jako rady na cestu těm, kteří jsou ve službách milosrdné lásky, jejíž původ je v Bohu. Bůh nás nesmírně miluje a dává nám to najevo na každém kroku. Ovlivnění touto láskou, chceme i my milovat podobnou láskou, kterou jsme milováni. A zde se setkáváme s bratrem či sestrou v nouzi (nejen hmotné), ve kterých můžeme milovat Boha. Mámeli se však stát nositeli naděje a osvobození pro dnešního člověka, musíme sami pevně stát v řádu života, v řádu Božím. A k tomu nám mohou pomoci slova sv. Vincence, jež ukazují na smysl života a tvůrčí lásku, která osvobozuje.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A5, 60 stran, 62 Kč

HANIN KUFŘÍK

*Karen Levine • Z angličtiny přeložila Dana Mako-
vičková*

Příběh sourozenců Hanky a Jiřího Bradyových, kteří jako desetileté děti byly deportovány do terezínského ghetta. Jiří válku přežil a v r. 1948 utekl do Kanady. O své sestře však nevypátral žádnou zprávu. Až desítky let po válce ho našla Tuniko Išioka, zakladatelka tokijského centra pro zkoumání holocaustu, které nedal spát tajemný kufřík se jménem Hanah. Ta po mnoha letech pátrání našla Jiřího a zrekonstruovala i osud jeho malé sestry. Kniha je provázena černobílými fotografiemi.

Portál, s. r. o. • Křídový papír, brož., 160 x 230 mm, 118 stran, 159 Kč

DVD

DON BOSCO

Námět Graziano Diana • Režie Lodovico Gasparini

Tvůrcům filmu se podařilo mimořádným způsobem ukázat charakter Jana Boska – jako kněze, vychovatele, světce a především nesmírně obětavého, odvážného a laskavého člověka. Jako bonus je pro českou verzi krátký dokument o salesiánech v ČR.

*Bosco Media Centrum, o.p.s. •
Český dabing, 200 minut, 350 Kč*

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

JEHO RÁNY NÁS UZDRAVILY

Vojtěch Kodet

Meditace nad jednotlivými zastaveními křížové cesty.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 100 x 145 mm, 72 stran, 59 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

D + I

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.